Omraam Mikhaël Aïvanhov

VIAŢA PSIHICĂ: ELEMENTE ŞI STRUCTURI

Cap. 1 - Cunoaşte-te pe tine însuţi

„Cunoaşte-te pe tine însuţi... Foarte puţini oameni au putut interpreta această formulă care era înscrisă pe frontispiciul templului din Delphi. Ce reprezintă acest „pe tine însuţi” pe care noi ar trebui să-l cunoaştem? Oare este vorba despre caracterul nostru, despre slăbiciunile noastre, despre defecte sau calităţi?... Nu, dacă doar aceasta ar însemna cunoaştere, niciodată înţelepţii nu ar fi înscris acest precept pe frontispiciul unui templu. Bineînţeles, această cunoaştere este necesară, dar nu şi suficientă. A te cunoaşte înseamnă mult mai mult. Cunoaşterea reprezintă şi o conştientizare a diferitelor corpuri din care suntem formaţi, de la cele mai dense până la cele mai subtile, înseamnă şi aflarea principiilor care le însufleţesc, nevoile şi stările de conştiinţă care le corespund. Ori, despre toate acestea nu ştim nimic. Fiecare observă câte ceva, încearcă să afle despre el câteva lucruri bune sau rele şi spune: „Dar eu mă cunosc!” Ei bine nu, aceşti oameni nu se cunosc încă.

În realitate, nu există încă o reprezentare care să redea fiinţa umană în toată complexitatea sa, de aceea nu trebuie să ne mirăm dacă religiile sau diferitele sisteme filozofice nu au toate aceeaşi concepţie despre structura sa. De exemplu, hinduşii o împart în 7, iar teozofii au adoptat această împărţire. Astrologii o împart în 12, corespunzător celor 12 semne zodiacale

iar alchimiştii în 4, după cele 4 elemente. Cabaliştii au ales pe 4 şi 10: cele patru lumi şi cei zece sefiroţi. În religia vechilor perşi, mazdeismul şi mai târziu maniheismul au împărţit fiinţa umană în 2, conform celor două principii ale binelui şi răului, ale luminii şi tenebrelor, Ormuzd şi Arhiman. Cât despre creştini, ei au împărţit adeseori fiinţa umană în 3: corp, suflet, spirit. Eu aş mai adăuga că unii ezoterişti au ales împărţirea în 9, pentru că ei îl repetă pe 3 în cele 3 lumi: fizică, spirituală şi divină.

Unde se află adevărul? La toţi. Depinde numai din ce punct de vedere priveşti omul. Din acest motiv, eu nu resping nici una din aceste teorii. Deseori, din comoditate, eu împart omul în 2: natura inferioară sau personalitatea şi natura superioară sau individualitatea, pentru că această împărţire uşurează înţelegerea anumitor probleme. Pentru un alt tip de explicaţii, eu am ales împărţirea în 3 sau în 6, chiar şi în 7, dacă toate acestea îmi par mai clare pentru voi. Aceste clasificări constituie numai mijloace comode pentru prezentarea unui anumit aspect al realităţii. Nici una nu o contrazice pe cealaltă, pentru că fiecare este adevărată dintr-un anumit punct de vedere.

Când dorim să oferim o idee despre anatomia fiinţei umane, pentru a uşura înţelegerea, nu reprezentăm totul dintr-odată, suntem obligaţi să schiţăm planşe diferite pentru diferitele sisteme: osos, muscular, circulator, nervos... La fel se petrec lucrurile şi în domeniul geografic, unde desenăm mai multe hărţi: fizică, politică, economică, geologică... Ei bine, acest lucru se petrece în toate domeniile. Asemenea anatomistului sau geografului, Iniţiatul se foloseşte de diferitele scheme sau clasificări care definesc fiinţa

umană în raport cu problemele pe care doreşte să le aprofundeze.

Cap. 2 - Tabloul sinoptic

„Ceea ce se află jos este identic cu ceea ce se află în înalt, iar ceea ce se află în înalt este identic cu ceea ce se află jos” a spus Hermes Trismegistus. Ar fi uşor de înţeles existenţa unor principii subtile în om, fiecare cu propriile nevoi şi activităţi, dacă am lua ca punct de plecare nevoile şi activităţile corpului fizic. Aceasta este ceea ce vreau să vă demonstrez cu ajutorul tabloului sinoptic, tablou în care am dorit să reunesc principalele elemente din viaţa noastră fizică şi psihică.

Să începem cu corpul fizic. De ce ar avea el nevoie? De sănătate. Pentru a fi sănătos, trebuie să mănânci. Pentru aţi procura hrană, îţi trebuie bani. Iar pentru a avea bani, trebuie să munceşti. Este foarte simplu. Ei bine, din moment ce tot ce se află jos, în lumea fizică, este asemănător cu ceea ce se află în înalt, în lumea spirituală, trebuie să ştim că vom regăsi aceleaşi procese în planurile subtile şi pentru alte principii din care omul este constituit: voinţa, inima, intelectul, sufletul şi spiritul. Fiecare dintre aceste principii tinde spre un scop precis; pentru a atinge acest scop, fiecare trebuie hrănit; banii sunt necesari pentru obţinerea hranei; iar banul se obţine făcând o anumită muncă.

Principiu	**Ideal**	**Hrană**	**Plată**	**Activitate**
Spirit	Veşnicie	Libertate	Adevăr	Identificare
Suflet	Infinit	Impersonalitate	Extaz	Contemplare Adorare Rugăciune

Intelect	Cunoaştere Ştiinţă Lumină	Gând	Înţelepciune	Meditaţie
Inimă	Fericire Căldură	Sentiment	Iubire	Activităţi armonioase şi artistice
Voinţă	Putere Mişcare	Forţă	Gest Suflu	Respirate exerciţii de gimnastică
Corp fizic	Sănătate Viaţă	Hrană	Bani	Muncă Fizică

Să luăm ca exemplu voinţa; ea are ca scop mişcarea, deci puterea. Ea are nevoie să acţioneze asupra lucrurilor, a fiinţelor, a situaţiilor, pentru a le modela, pentru a le transforma. Ea nu pot fi însă activă dacă nu se hrăneşte, iar hrana potrivită este forţa; voinţa se poate manifesta dacă este alimentată cu forţă. Acum, ca să cumpărăm această forţă care reprezintă hrana voinţei, sunt necesari bani, iar banii sunt reprezentaţi prin gest: întotdeauna trebuie să ne desprindem din inerţie, din imobilitate, pentru a declanşa energiile. Obişnuindu-ne să acţionăm, să ne mişcăm, putem „cumpăra” forţa şi putem deveni puternici. Toate eforturile fizice pe care le puteţi efectua vă vor întări voinţa.

Acum urmează inima. De ce are nevoie inima? Ea vrea să se simtă dilatată, ea caută căldura, bucuria, fericirea. Hrana sa este sentimentul, iar moneda necesară plăţii este iubirea. Când iubiţi, această iubire este „moneda” care vă permite să „cumpăraţi”, adică să redobândiţi, să resimţiţi tot felul de sentimente, de senzaţii şi emoţii. Dacă vă pierdeţi iubirea, pierdeţi fericirea şi vă veţi trezi înfriguraţi. Cum puteţi păstra această bogăţie a iubirii? Cultivând zilnic armonia pentru celelalte creaturi şi pentru întreg universul.

Şi intelectul? El are nevoie să fie limpezit, el caută lumina, cunoaşterea. Hrana sa este gândul. Moneda care îi permite să cumpere cele mai curate gânduri este înţelepciunea. Iar activitatea care îi permite să ajungă la înţelepciune este meditaţia. Numai înţelepciunea vă va permite să vă hrăniţi intelectul cu cele mai frumoase gânduri, iar el va obţine astfel lumina pe care o caută.

Idealul sufletului este spaţiul, imensitatea. Sufletul omenesc este o mică parte din Sufletul Universal şi el se simte atât de limitat, atât de înghesuit în om, încât singura sa dorinţă este de a se putea dilata în spaţiu. Pentru a atinge acest ideal, el are nevoie să fie întărit în egală măsură, şi există o hrană potrivită pentru el: toate calităţile cunoaşterii superioare, impersonalitatea, abnegaţia, sacrificiul. Moneda cu care el cumpără această hrană este extazul, fuziunea cu lumea divină. Această fuziune o poate obţine prin rugăciune şi prin contemplare.

Idealul spiritului este veşnicia, căci spiritul care este nemuritor transcede timpul. Dar, pentru a obţine veşnicia, spiritul are nevoie de hrană, iar această hrană este libertatea. Dacă sufletul are nevoie să se dilate, spiritul are nevoie să taie orice legătură care îl ţine înlănţuit. Adevărul este moneda cu care spiritul cumpără libertatea. Fiecare adevăr pe care reuşiţi să îl obţineţi despre un subiect sau altul vă va da posibilitatea să vă eliberaţi. Iisus spunea: „Cunoaşteţi adevărul, iar adevărul vă va elibera”. Da, adevărul eliberează. Activitatea care ne permite să ajungem la adevăr este identificarea cu Divinitatea. Acela care se identifică cu Divinitatea, devine una cu Ea, posedă adevărul şi se eliberează! Când Iisus spunea: „Eu şi

Tatăl meu una suntem“, el rezuma acest proces de identificare.

Am dorit să reunesc în acest tabel principalele elemente ale vieţii fizice şi mai ales pe cele ale vieţii psihice pe care le găsim deseori risipite. Am dorit să fac din ele o unitate a cărei noţiuni pot fi dezvoltate şi precizate, bineînţeles, la infinit.

Acest tablou nu poate conţine totul, există desigur un anumit număr de noţiuni pe care voi nu le veţi găsi, dar aici putem plasa diferitele stadii ale conştiinţei: inconştientul, subconştientul, conştiinţa, conştiinţa de sine şi supra- conştiinţa.

Mulţi filozofi, psihologi şi psihanalişti s-au oprit asupra problemei diferitelor trepte de conştiinţă. Ceea ce au spus este foarte interesant, dar deseori foarte greu de aplicat în viaţa de zi cu zi. De aceea vă voi da un exemplu simplu care vă va permite să înţelegeţi cu uşurinţă. Imaginaţi-vă că în timpul unei sărituri primiţi o lovitură puternică la cap şi leşinaţi: deveniţi inconştienţi. Se încearcă reanimarea voastră şi începeţi să vă reveniţi încet-încet, fără să deschideţi încă ochii: vă aflaţi într-o stare de subconştiinţă. După câteva secunde, deschideţi ochii şi realizaţi că sunteţi întinşi pe jos, înconjuraţi de o mulţime de lume, dar fără să vă daţi seama ce s-a întâmplat: este starea de conştiinţă. După aceea, vă reveniţi complet, simţiţi durerea, înţelegeţi ce vi s-a întâmplat şi cum vi s-a întâmplat: este starea de conştiinţă de sine. Iată-vă în sfârşit complet restabiliţi, fericiţi, înţelegând că putea fi şi mai rău şi mulţumiţi Cerului care v-a protejat: este starea de supraconştiinţă. Vedeţi, totul este clar.

Acum să vedem cum diferitele elemente care alcătuiesc fiinţa noastră corespund diferitelor stări de conştiinţă. Corpul fizic corespunde inconştientului.

Toate manifestările vieţii fiziologice (cu respiraţia, digestia, circulaţia, evacuarea şi creşterea) corespund subconştientului. Conştiinţa corespunde domeniului voinţei şi inimii iar la nivelul intelectului începe să apară conştiinţa de sine. Supraconştiinţa aparţine domeniului sufletului şi spiritului, iar pentru spirit putem vorbi chiar despre supraconştiinţa divină.

Revenind la esenţial, acest tabel vă arată cu claritate cum trebuie să lucraţi cu diferitele principii care sunt în voi, fără a neglija vreunul dintre ele. Numai acela care învaţă să lucreze zilnic cu corpul său fizic, cu voinţa sa, cu inima, cu intelectul, cu sufletul şi cu spiritul său, va găsi într-o bună zi împlinirea.

Cap. 3 - Mai multe suflete şi mai multe corpuri

Toţi marii Iniţiaţi, ale căror clarviziuni au dăruit o adevărată cunoaştere asupra omului şi a universului, au căzut de acord asupra acestui aspect: sufletul - principiul care, aşa cum îi indică şi numele, are proprietatea de a însufleţi corpul fizic - nu îi este dăruit omului în întregime în momentul naşterii, instalându-se prin faze succesive în fiinţa sa de-a lungul întregii vieţi.

Din acest motiv, nu ar trebui să fiţi uimiţi că unii filozofi neoplatonicieni şi chiar câţiva Părinţi ai Bisericii au afirmat că omul posedă mai multe suflete. Primul dintre ele, numit suflet vital, este pur vegetativ, determinând procesele fiziologice: nutriţia, respiraţia, circulaţia... Al doilea, mai evoluat, este numit sufletul „animal”; cel de al treilea este sufletul emoţional; al patrulea este sufletul intelectual sau raţional. În sfârşit, urmează sufletul divin care este lumină pură, primit în integritate numai de către Iniţiaţii care şi-au încheiat evoluţia.

Sufletul vegetativ este acela care însufleţeşte primul embrionul în pântecele mamei, iar la vârsta de şapte ani apare sufletul numit „animal” sau dacă vreţi, voluntar. În mod obişnuit, se crede că sufletul se instalează definitiv la această vârstă, numită şi „vârsta raţiunii”. Nu, este vorba doar despre sufletul voluntar. De la naştere şi până la vârsta de şapte ani, copilul nu încetează să se mişte, să meargă, să alerge, să gesticuleze, iar la şapte ani, în momentul în care sufletul animal este complet instalat în el, putem spune că a dobândit o autonomie a mişcării, suficientă să îi ofere controlul propriilor gesturi.

Dar, după un timp, începe o nouă perioadă în care viaţa afectivă devine din ce în ce mai importantă: este aceea a sufletului emoţional care îşi face încet-încet apariţia. Aproape de vârsta de patrusprezece ani, în pubertate, când acest suflet ajunge la maturitate, el îşi intră definitiv în drepturi, împingând fiinţa să se lase condusă de către sensibilitatea sa.

În acelaşi timp se dezvoltă şi capacitatea de a gândi şi în sfârşit, spre douăzeci şi unu de ani, sufletul intelectual, raţional, se instalează. Acest lucru nu înseamnă că, începând cu vârsta de douăzeci şi unu de ani, fiinţa umană devine automat înţeleaptă şi cumpătată; nu, dimpotrivă, este perioada în care se pot comite cele mai multe prostii din viaţă! Dar acesta este momentul în care fiinţa umană intră definitiv în posesia facultăţilor de înţelegere şi gândire.

Cât despre sufletul divin, despre posibilitatea de a-l dobândi, pot spune că acest fapt depinde doar de noi, de viaţa pe care o ducem, de dorinţa noastră ca el să ne aparţină. Ceea ce numim Iniţiere, este chiar acest drum pe care fiinţa umană trebuie să îl parcurgă ca să-şi găsească sufletul divin, atrăgându-l, pentru ca

acesta să se poată instala şi locui în ea. Iniţiatul este acela care a lucrat, transformând totul în el, pentru a-şi putea atrage sufletul divin; întreaga fiinţă îi devine armonioasă şi vibrează la unison cu Inteligenţa Cosmică, devenind pentru aceasta un canal, un sprijin.

În realitate, acest lucru nu poate deveni posibil decât pentru câteva fiinţe excepţionale care au lucrat în acest sens în timpul numeroaselor reîncarnări. Ele nu s-au gândit decât să se regăsească, să se realizeze şi să atragă sufletul divin pentru ca acesta să se poată exprima în toată măreţia sa. Vreme îndelungată, prin exerciţii de purificare, de meditaţie, de rugăciuni, de sacrificii, ele s-au pregătit pentru a atrage în fiinţă Eul lor superior, Eul lor divin. Când acesta le este dat, se spune că Duhul Sfânt a coborât asupra lor.

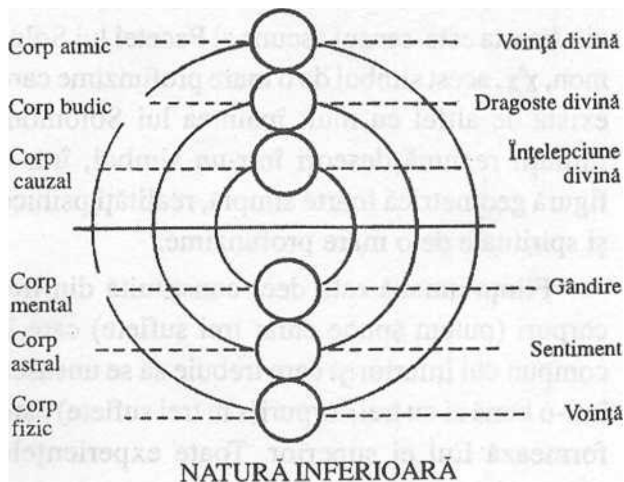
De asemenea, şi cabaliştii susţin că oamenii posedă mai multe suflete. Sufletul emoţional, astral, este numit Nefeş; sufletul intelectual, Ruah, iar sufletele superioare, Nehamah, Haiah şi Iehida. Cât despre hinduşi, ei nu vorbesc despre suflete ci despre corpuri, ceea ce corespunde de asemenea adevărului, căci toate particulele materiei conţin o energie. Această energie este principiul masculin, iar materia reprezintă principiul feminin. Peste tot în univers, materia posedă o energie; deci corpul fizic, care este material, posedă în el o energie, iar această energie o numim suflet. Dar dincolo de corpul fizic, omul posedă alte corpuri mult mai subtile, iar fiecare dintre acestea îşi are propriul suflet: sufletul vital corespunde corpului fizic, sufletul emoţional corespunde corpului astral, sufletul intelectual, corpului mental; pentru corpurile cauzal, budic şi atmic există încă trei suflete superioare. Fiecare corp îşi are deci propriul suflet: corpul este forma, conţinutul, iar sufletul reprezintă

energia care îl animă. Cele două sunt inseparabile. Natura însăşi, cosmosul reprezintă un corp, corpul lui Dumnezeu, şi el are un suflet, Sufletul Universal. Toate aceste lucruri sunt clare şi limpezi.

Dar să revenim la aceste corpuri diferite. Cele trei activităţi fundamentale prin care omul se caracterizează sunt gândul (care are ca instrument intelectul), sentimentul (care are ca instrument inima) şi acţiunea (care are ca instrument corpul fizic). Să nu credeţi că numai corpul fizic este construit din materie: inima şi intelectul sunt şi ele instrumente materiale, numai că materia din care acestea sunt făcute este mult mai subtilă decât cea a corpului fizic.

O lungă tradiţie ezoterică ne învaţă că suportul, vehicolul sentimentului este corpul astral, iar cel al intelectului, corpul mental. Dar această trinitate: corp fizic, corp astral, corp mental, constituie natura noastră umană imperfectă. Aceleaşi facultăţi ale gândirii, ale sentimentului şi acţiunii se regăsesc în noi la nivel superior, şi aici, vehiculele lor sunt corpurile cauzal, budic şi atmic care formează Eul nostru divin. Cele trei mari cercuri

NATURĂ SUPERIOARĂ

concentrice indică relaţia care există între corpurile inferioare şi cele superioare.

Corpul fizic care reprezintă forţa, voinţa, puterea în planul material este legat de corpul atmic care reprezintă forţa, puterea şi voinţa divină.

Corpul astral care reprezintă sentimentul şi dorinţele egoiste, personale, este legat de corpul budic care reprezintă iubirea divină.

Corpul mental care reprezintă gândirea obişnuită şi interesată este legat de corpul cauzal care reprezintă înţelepciunea divină.

În eul nostru terestru există deci o trinitate care gândeşte, simte, acţionează. Dar această trinitate nu este decât o reflectare inferioară a unei alte trinităţi celeste care ne aşteaptă să ne alăturam ei. Această fuziune trebuie făcută într-o zi. Acesta este sensul ascuns al Pecetei lui Solomon,acest simbol de o mare profunzime care exista de altfel cu mult înaintea lui Solomon. Iniţiaţii rezumă deseori într-un simbol, într-o figură geometrică foarte simplă, realităţi psihice şi spirituale de o mare profunzime.

Fiinţa umană este deci constituită din trei corpuri (putem spune chiar trei suflete) care îi compun eul inferior şi care trebuie să se unească într-o bună zi cu trei corpuri(sau trei suflete) care formează Eul ei superior. Toate experienţele fericite sau nefericite pe care le trăim de-a lungul vieţii, nu au în realitate decât un singur scop: acela de a ne permite să ne regăsim. În momentul în care aceste două părţi inferioară şi superioară ajung să fuzioneze, înseamnă că Cerul şi pământul se unesc în fiinţa noastră în împlinire, în abundenţă şi bucurie.

Cap. 4 - Inimă, Intelect, Suflet, Spirit

I.

Unul dintre cele mai cunoscute pasaje din Evanghelii este acela în care un scrib îl întreabă pe Iisus care este prima dintre porunci. Iisus a răspuns: „îl vei iubi pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul, cu toată puterea gândului şi cu toate forţele“... Cu aceste cuvinte, Iisus prezenta omul ca şi cum acesta ar fi alcătuit din patru principii: inimă, intelect, suflet şi spirit. În sfârşit, cuvântul „forţă” este legat de spirit, căci după Ştiinţa Iniţiatică numai spiritul posedă adevărata forţă.

Pentru a înţelege semnificaţia acestor cuvinte, trebuie să începem prin a face diferenţa între inimă şi suflet, precum şi între intelect şi spirit. Inima şi sufletul sunt vehicule ale emoţiilor, sentimentelor, dorinţelor noastre; în timp ce, inima este sediul sentimentelor şi emoţiilor obişnuite legate de tulburări, de supărări, de senzualitate sau chiar de bucurii şi plăceri pur fizice, sufletul este sediul emoţiilor şi elanurilor spirituale, divine. între intelect şi spirit există aceeaşi relaţie ca

între inimă şi suflet. Intelectul este sediul gândirii şi a raţionamentelor obişnuite care vizează doar satisfacerea nevoilor materiale. Din contră, spiritul este principiul gândului şi activităţii pur dezinteresate.

Inima şi sufletul au un singur principiu, principiul feminin care se poate manifesta fie într-o regiune inferioară, inima sau planul astral, fie într-o regiune superioară, sufletul sau planul budic. Intelectul şi spiritul provin dintr-un singur principiu, cel masculin, care se manifestă în cele două regiuni, inferioară a planului mental sau superioară a planului cauzal. Cele două principii masculin şi feminin folosesc deci patru vehicule: inima şi intelectul, sufletul şi spiritul. Cele două principii şi cele patru vehicule locuiesc în aceeaşi „casă“: corpul fizic

Pentru a clarifica această problemă care rămâne încă abstractă pentru multă lume, vă voi spune o mică poveste. Imaginaţi-vă o casă în care trăiesc stăpânul şi stăpână împreună cu un valet şi o servitoare. Se întâmpla uneori ca stăpânul să plece în câte o călătorie, iar soţia sa să rămână singură acasă, tristă şi nefericită, aşteptând întoarcerea soţului, urmărind bunul mers al treburilor casei. Când soţul revenea cu numeroase cadouri, toată casa era în sărbătoare. Se întâmplă însă ca stăpânul şi stăpâna să plece împreună într-o lungă călătorie. Atunci valetul şi servitoarea rămânând singuri şi fără supreveghere, hotărăsc să profite de această libertate: ei încep să exploreze totul, descoperind proviziile, şi cum este mai amuzant să fie mai mulţi pentru a organiza o petrecere, ei invită vecini şi vecine... După câteva ore de chiolhan, vor fi evident mese răsturnate, sticle şi chiar capete sparte. Când stăpânii vor reveni, vor fi îngroziţi de spectacol: evident îi vor pedepsi, şi vor restabili ordinea în casă.

Să interpretăm acum această poveste. Casa este corpul fizic; servitoarea este inima, valetul reprezintă intelectul; stăpâna casei este sufletul, iar stăpânul este spiritul. Deseori, spiritul ne părăseşte iar inima se simte abandonată, dar când revine, aduce cu sine inspiraţii, lumină din abundenţă. Când sufletul şi spiritul pleacă într-o călătorie, inima şi intelectul se grăbesc să săvârşească împreună toate prostiile posibile... alături de alte inimi şi intelecte!

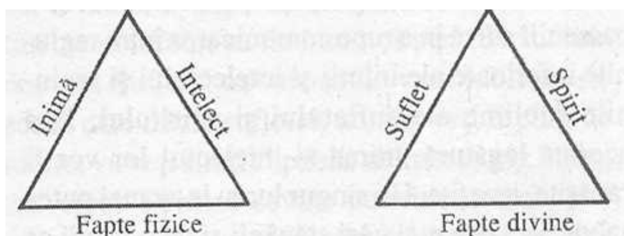
Dacă am vrea să ne oprim încă puţin asupra acestor imagini, vom descoperi în detaliu rolul inimii, al intelectului, al sufletului şi al spiritului. Ştiţi foarte bine că o servitoare este mai mult la ordinele stăpânii, în timp ce valetul se ocupa de stăpân. Stăpânii sunt la rândul lor diferiţi faţă de servitori prin viaţa lor, prin comportarea lor, prin preocupări, şi nu le destăinuie acestora secretele familiei, secrete legate de ocupaţia lor, de proiectele pe care le au. La fel, sufletul şi spiritul acţionează fără să destăinuie inimii şi intelectului proiectele pe care le au.

Dar dacă, prin comportarea ireproşabilă pe care o are, servitoarea îi câştigă încrederea stăpânei, aceasta îi vorbeşte uneori despre proiectele sale, despre fericirea sa, despre iubirea pe care i-o poartă soţului, spiritul. Atunci, servitoarea, inima, devine fericită datorită confidenţelor care i s-au făcut. La fel, şi valetul reuşeşte prin munca sa să obţină încrederea stăpânului, acesta începe să îi reveleze multe lucruri, iar valetul, intelectul, devine mai luminat, mai lucid. Dar ca toate acestea să se întâmple, trebuie ca servitoarea şi valetul să trăiască într-o deplină armonie, servindu-şi stăpânii. Dacă ei sunt în dezacord, iar dorinţa unuia se opune dorinţei celorlalţi, ei tulbură munca sufletului şi a spiritului. Această imagine are

combinaţii şi aplicaţii multiple asupra cărora trebuie să meditaţi, căci toate stările de sănătate sau de boală, de fericire sau de suferinţă, se pot explica prin relaţiile existente între cei patru locatari ai casei omului.

Deci este clar, cuplul inimă-intelect este o repetare pe un plan inferior a cuplului suflet- spirit. Intelectul şi spiritul sunt principii masculine; inima şi sufletul sunt principii feminine. Din uniunea celor două cupluri inimă-intelect şi suflet-spirit se nasc copii: uniunea dintre intelect şi inimă determină fapte în planul fizic, în timp ce uniunea sufletului cu spiritul determină fapte în planul divin.

Legătura dintre aceste patru principii ne explică de ce, atunci când nu se supun sufletului (care reprezintă

iubirea divină) şi spiritului (care reprezintă înţelepciunea divină), inima şi intelectul nu reuşesc să facă decât rele. Când vor şti să cultive această cale a iubirii şi a înţelepciunii, inima şi intelectul vor deveni fii şi fiice ale Domnului; deocamdată, ele nu sunt decât nişte servitori. Fiul îndeplineşte tot ceea ce îi ordonă tatăl său, iar fiica ceea ce îi cere mama sa. Deci, în clipa în care inima şi intelectul vor îndeplini voinţa divină, adică vor acţiona după iubire şi înţelepciune, vor deveni fii şi fiice ale Domnului. Atât timp cât nu vor asculta şi vor fi străbătuţi de îndoieli, de suspiciuni, de nelinişte sau de revoltă, nu vor fi fii şi fiice ale Domnului, ci numai ale omului.

Dacă intelectul nu este purificat de lumina spiritului, el cade pradă orgoliului. Dacă inima nu este

purificată prin căldura sufletului, ea se lasă pradă dezordinilor şi pasiunilor. Şi tocmai în acest lucru constă greşeala pe care au făcut-o oamenii, adică în a rupe comunicarea între regiunile inferioare ale inimii şi intelectului şi regiunile sublime ale sufletului şi spiritului; fără această legătură, inima şi intelectul lor vor fi răvăşite, ameţite. Un singur lucru le-armai putea salva, acela de a-şi găsi stăpânii şi de a-i sluji ca nişte adevăraţi servitori. Atunci, inima va deveni canalul sufletului şi iubirea divină se va revărsa prin ea; intelectul va deveni receptacolul inteligenţei divine, iar spiritul se va manifesta prin el.

„Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău din toata inima, din tot sufletul, cu toată puterea gândului şi cu toata forţa”. Prin aceste cuvinte, Iisus subînţelegea că toate facultăţile omului trebuie puse în serviciul Divinităţii. Dar cum? Maestrul Peter Deunov spunea: „Trebuie să aveţi inima curată precum cristalul, intelectul luminos ca soarele, sufletul vast ca universul, spiritul puternic ca al lui Dumnezeu şi unit cu Dumnezeu”.

Toate acestea înseamnă că trebuie să-l iubim pe Dumnezeu cu puritatea inimii, cu lumina intelectului, cu imensitatea sufletului şi cu forţa spiritului nostru.

Inima trebuie să ne fie pură, adică trebuie să renunţăm la sentimentele egoiste, la toate dorinţele şi pasiunile care o transformă în mlaştină, o tulbură, împiedicând-o să reflecte Cerni. Intelectul trebuie să fie luminos pentru a lumina drumul. Sufletul trebuie să fie vast: iubirea este aceea care dilată sufletul; atunci, veţi fi plini de iubire, vă veţi simţi capabili să îmbrăţişaţi întreg universul. Spiritul devine puternic atunci când se leagă de Creator, căci adevărata forţă ne vine de la Sursa divină. Din păcate, aceste facultăţi

care ar trebui puse în serviciul lui Dumnezeu, ajung în serviciul altor oameni şi atunci suntem pierduţi.

Cineva vine să vă vadă şi vă spune: „Prietene, dă-mi inima ta, am nevoie de ea”. Poate la început veţi refuza, dar el începe să plângă, vă imploră o zi întreagă, o săptămână, o lună, şi în final, îi dăruiţi inima. El se va plimba cu două inimi iar voi nu veţi mai avea niciuna.

Altcineva îşi doreşte mintea voastră, motivând că are nevoie de ea pentru a lucra. După câteva săptămâni de insistenţă, va obţine ceea ce îşi doreşte iar voi veţi fi lipsiţi de ea. Va mai veni unul zicând: „îţi iubesc mult sufletul, dăruieşte- mi-l”. îl veţi dărui şi iată-vă şi fără suflet. În sfârşit, va veni cineva care-şi doreşte spiritul vostru. Şi cu el veţi sfârşi prin a ceda... Iată cum vă faceţi singuri reclamă că sunteţi miloşi...

Sunteţi uimiţi? Nu credeţi că este posibil să vă dăruiţi cuiva inima, intelectul, sufletul sau spiritul? Este atât de adevărat încât aţi fi îngroziţi dacă v-aş spune cât de puţini sunt aceia care nu şi-au dăruit ori vândut inima sau intelectul, pentru a obţine bani, plăceri, putere sau glorie. Iar entităţile inferioare ale lumii invizibile au de asemenea interesul de a acapara inima, intelectul, sufletul şi spiritul oamenilor, ca să le folosească la muncile lor întunecate. În realitate, aceste fiinţe nu reuşesc niciodată să servească altcuiva decât inimii şi intelectului; sufletul şi spiritul le scapă datorită esenţei lor superioare, divine. Sau, ele pot ajunge să fie asuprite un anumit timp, din cauza legăturii lor cu inima şi intelectul, pentru că acestea sunt mult mai aproape de materie, influenţate de curenţii inferiori. Dar acest lucru nu este de durată, căci sufletul şi spiritul sunt libere şi invulnerabile.

Singura excepţie apare în cazul în care omul se leagă conştient şi definitiv printr-un pact cu diavolul.

Dar şi spiritele superioare doresc să se manifeste prin om. Aceste spirite formează o ierarhie de îngeri, arhangheli, până la Divinitate şi sunt singurele cărora le putem şi chiar trebuie să le dăruim inima, intelectul, sufletul şi spiritul. Cu ele nu vom fi niciodată furaţi, lăsaţi sau abandonaţi; trebuie să le rugaţi să vină şi să vă folosească întru slava Domnului şi a împărăţiei Sale.

Veţi spune: „Dar ce putem face dacă vine cineva să ne ceară inima sau intelectul?” Ei bine, este foarte simplu. Imaginaţi-vă că aveţi o vioară: ea este acordată după ritmul, după vibraţiile voastre, dar iată că vine cineva şi v-o cere. îi veţi răspunde: „Prietene, îţi voi dărui muzica acestei viori, dar vioara îmi aparţine, o păstrez, nu este făcută pentru tine”. Să presupunem că aveţi un capital depus într-o bancă. Dacă cineva vine să vi-l ceară, îi veţi spune: „Prietene, îţi voi dărui dobânda acestor bani, dar capitalul îl voi păstra pentru a avea mereu ceva de dăruit”. Sau aveţi un pom fructifer în grădina voastră, iar cineva doreşte să-l smulgă pentru a-l planta în grădina sa. îi veţi spune: „Prietene, voi păstra acest pom în propria mea grădină, care îi prieşte, iar tu poţi veni să mănânci câte fructe vrei. Iţi voi dărui chiar un puiet pe care îl poţi planta în grădina ta, dar nimic mai mult”. Să presupunem că aveţi o carte extrem de rară şi preţioasă şi istoria se repetă, vi se cere să o dăruiţi. Veţi spune: „Vino la mine zilnic dacă vrei, poţi să o citeşti, să o copiezi, dar cartea trebuie să rămână la mine în bibliotecă pentru că aşa îmi doresc”. Aşa trebuie să lucraţi mereu, să îi treziţi pe toţi din lenea lor. Astfel fiecare evoluează şi toţi sunt mulţumiţi.

Vouă vă revine acum sarcina să stabiliţi o legătură între aceste exemple şi ceea ce puteţi dărui din inima voastră, din intelect, din sufletul şi spiritul vostru. Nu vă dăruiţi inima, ci numai sentimentele. Nu vă dăruiţi intelectul, ci numai gândurile. Nu vă dăruiţi sufletul, ci numai iubirea care emană din el. Nu vă dăruiţi spiritul, ci forţele binefăcătoare care izvorăsc din el.

II.

Dacă vă întreb: „Cunoaşteţi cele patru operaţii matematice?” îmi veţi răspunde: „Bineînţeles, ştim adunarea, scăderea, înmulţirea şi împărţirea”. Ei bine, nu este foarte sigur că le cunoaşteţi, căci aceste operaţii sunt foarte greu de realizat. Nu vi s-a întâmplat niciodată să faceţi o asociaţie imprudentă cu cineva pe care nu îl cunoşteaţi, iar apoi să nu ştiţi cum să vă retrageţi?... Inima este aceea care adună în noi, ea nu cunoaşte altă operaţie decât adunarea, ea adună mereu, amestecând totul. Acela care retrage este intelectul. Sufletul înmulţeşte, iar spiritul împarte.

Analizaţi omul de-a lungul întregii lui existenţe. Când este copil, atinge toate obiectele, bune sau rele, adună, suge şi mănâncă totul, chiar şi ceea ce îi poate face rău. Copilăria este perioada inimii, perioada primei operaţiuni: adunarea. Când copilul creşte, intelectul său începe să se manifeste începând să respingă tot ceea ce îi este inutil, dezagreabil sau dăunător: el scade. Mult mai târziu, el se lansează în înmulţire: viaţa i se populează cu femei, cu copii, cu achiziţii de tot felul, cu sucursale... În sfârşit, la bătrâneţe, se gândeşte că va păşi curând în altă lume şi îşi scrie testamentul pentru a lăsa urmaşilor bunurile sale: el împarte.

Începem prin a acumula, apoi respingem multe lucruri. Apoi, tot ceea ce este bun trebuie plantat pentru a se putea înmulţi. Dacă nu ştim cum să „plantăm” gândurile şi sentimentele, nu vom cunoaşte adevărata înmulţire. Dacă ştim însă cum să plantăm, vom avea o multiplicare, vom obţine o adevărată recoltă din care vom putea ulterior împărţi, adică vom putea dărui fructele culese.

În viaţă suntem confruntaţi mereu cu cele patru operaţiuni. Uneori ceva se întâmplă în inima noastră şi nu suntem capabili să facem scăderea sau intelectul respinge un prieten adevărat pe motiv că nu este nici savant, nici „sus plasat“. Uneori multiplicăm ceea ce este rău, neglijând să plantăm ceea ce este bun... Trebuie să începem prin a studia în viaţa zilnică cele patru operaţiuni. Apoi vor fi şi alte lucruri de studiat: puterile, rădăcinile pătrate, logaritmii, etc... Dar deocamdată să ne mulţumim cu studiul celor patru operaţiuni, căci nu ştim încă nici adunarea, nici scăderea. Uneori facem câte o adunare, acceptând să hrănim o dorinţă depravată, sau respingem din mintea noastră un gând bun, un înalt ideal, pentru că primul venit ne-a spus că vom muri de foame cu un asemenea mod de gândire. Deci, vedeţi, câte lucruri sunt încă de învăţat!

Inima, intelectul, sufletul şi spiritul trăiesc împreună în aceeaşi casă, corpul fizic, şi uneori se dondănesc, se ceartă, dar sunt obligate să convieţuiască împreună, nu se pot separa. Şi fiecare lucrează în felul său asupra „casei”, adică asupra întregului corp, asupra funcţiilor şi organelor sale şi asupra chipului. Când cineva începe să se îngraşe, aceasta înseamnă că inima este predominantă în cazul lui, căci inima nu face decât să adune. Dacă slăbeşte,

înseamnă că intelectul predomină, ceea ce în anumite cazuri poate fi util, iar în altele, nu.

Pe vremuri, moda era să fii mai degrabă gras. Acum, talia suplă, subţire, este în vogă. Există câte un pericol în fiecare tendinţă. Acela cu inimă mare are tendinţa de îngrăşare, este bine dispus, jovial, magnetic; inima îl conduce şi ea este impetuoasă. Dar uneori acest exces antrenează lenea; acela care se îngraşă nu mai vrea să meargă, nici să facă vreun efort, nu mai este dornic să încerce experienţe noi, căci inima nu îi mai permite.

Atunci când intelectul domină, începem să slăbim. Intelectul este legat de electricitate, ale cărei vibraţii repulsive alungă moleculele materiei, provocând slăbirea. Remediul împotriva îngrăşării îl constituie exerciţiul gândirii. Găsim zilnic în ziare şi reviste tot felul de reclame scumpe pentru slăbire, dar deosebit de nocive şi periculoase. Ei bine, eu vă ofer unul foarte eficace şi ieftin: gândiţi! Da, gândiţi ceva mai mult şi veţi slăbi. Iar acela care este slab şi care vrea să se îngraşe, va trebuie să dea de lucru inimii sale, devenind mai calm, mai milos, mai primitor. Ca să existe un echilibru, trebuie ca gândirea şi inima să lucreze cu intensitate egală. Nu este bine ca inima sau intelectul să domine, mai ales intelectul, căci având puterea de a se sustrage, el va suprima totul şi nu va mai rămâne nimic, nici bunătate, nici dreptate, nici cinste, nici milă divină, nici suflet, nici existenţa Divinităţii. Intelectul îl sărăceşte şi îl secătuieşte pe om.

Cele patru principii, ale inimii, intelectului, sufletului şi spiritului acţionează de asemenea şi asupra chipului nostru, unde fiecare dintre ele îşi împlineşte lucrarea. Inima se ocupă de gură. Forma

gurii noastre este un rezultat al bunei sau relei funcţionări a inimii noastre, a sentimentelor noastre. Gura este o oglindă a inimii, ea ne destăinuie calităţile acesteia; când inima rămâne ascunsă, gura rămâne ca o imagine vie a primeia. Intelectul lucrează asupra nasului, sau dacă doriţi, el este modelul invizibil după care nasul este construit. În funcţie de lungimea sa, de poziţia sa înaltă sau joasă de pe chip, de forma sa ascuţită sau rotundă, de culoare, etc... se pot defini particularităţile intelectuale ale unei persoane. Sufletul se ocupă de ochi: după felul ochilor se pot defini toate forţele sau slăbiciunile unui suflet. Spiritul lucrează pe frunte: fruntea este aceea care ne descoperă nobleţea, puterea, înaltele calităţi ale spiritului sau, dimpotrivă, viciile care îl împiedică să se exprime.

Ochii şi gura, zămislite de către suflet şi inimă, constituie două elemente feminine. Fruntea şi nasul, formate de către spirit şi intelect, sunt două elemente masculine. Există, deci, două mame şi doi taţi, mai trebuie să găsim copiii, căci prezenţa lor este conformă cu legile naturii. Dacă nu există copii, este o dovadă a faptului că principiul masculin şi principiul feminin nu sunt legate. într-un amestec simplu, elementele se pot separa, dar într-o combinaţie nu mai putem face acest lucru. Oxigenul şi hidrogenul nu formează apa într-un simplu amestec. Ele trebuie combinate într-o anumită proporţie. În natură, dacă nu există copii, nu există nici bucurie. Copiii sunt asemenea apei, ei sunt fructul combinaţiei fiinţelor. Acelaşi fenomen se produce în noi: inima şi intelectul, sufletul şi spiritul concep copilul în planul fizic. Pentru inimă şi intelect (gura şi nasul), acest copil este bărbia; pentru suflet şi spirit (ochii şi fruntea), copilul este partea superioară a craniului.

Bărbia, copilul inimii şi al intelectului, ne dezvăluie voinţa, rezistenţa unei fiinţe, capacitatea acesteia de a acţiona în planul fizic; forma sa rotundă sau pătrată, aparenţa ei proeminentă sau ştearsă, ne oferă un număr important de indicaţii. Copilul sufletului şi al spiritului este centrul superior situat în creştetul capului: el exprimă capacitatea de împlinire a voinţei divine, perseverenţa către un ideal divin.

Cele patru fenomene esenţiale studiate de fizică: căldura, lumina, magnetismul şi electricitatea au, de asemenea, o legătură cu gura, cu nasul, cu ochii şi cu fruntea. Gura este legată de căldură, nasul de electricitate, ochii de magnetism iar fruntea de lumină. Gura care este legată de căldură se află de asemenea în legătură cu ochii, legaţi de magnetism, iar aceştia la rândul lor reprezintă legătura inimii cu sufletul. Ochii sunt o gură care absoarbe lumina, iar sufletul, asemenea inimii, se hrăneşte cu sentimente, dar cu sentimente divine. Prin ochi noi absorbim o hrană superioară, lumina, aşa cum absorbim hrana fizică prin intermediul gurii. Şi tot aşa cum nasul distinge mirosul, intelectul discerne ceea ce este bun sau rău, prin lumina înţelepciunii, în vreme ce spiritul legat de frunte vede în lumile superioare.

Bineînţeles, nu totul merge întotdeauna aşa cum trebuie. Uneori, gura nu exprimă nimic bun, căci inima este rece. Oare de ce unele femei se rujează? Pentru a-şi face iluzii. Ele au inima rece şi vor să creeze impresia că aceasta este totuşi caldă. Instinctiv, ele simt că bărbaţii le judecă după legi estetice şi ca să-i atragă, se rujează. Aceasta înseamnă: „Inima mea arde, dacă vei veni cu mine te vei putea şi tu reîncălzi”. Dar adesea aceia care se apropie, în loc să

se încălzească, rămân reci ca gheaţa, căci culoarea roşie nu exista decât în exterior, nu şi în interior.

Dacă nasul devine prea electric, înseamnă că proprietarul său hrăneşte în intelectul său gânduri care îl fac nervos şi coleric: când electricitatea este în abundenţă, aşa cum se spune, „încep să sară scânteile!” O altă expresie „i-a sărit muştarul”, dovedeşte cu prisosinţă relaţia existentă între nervozitate şi nas. După nas, putem cunoaşte forţele electrice care acţionează asupra unei persoane. Dacă nasul este proeminent pe chip, înseamnă că persoana respectivă este autoritară şi are tendinţa de a-şi impune opiniile sale altora.

Ochii indică magnetismul. Vă sfătuiesc să vă priviţi semenii cu calm, cu blândeţe, fără insistenţă. Uneori se poate întâmpla ca ochii să devină electrici iar nasul magnetic, dar acest lucru nu este bun. Privirea trebuie să rămână blândă, liniştită, plină de bunătate, dar între nişte limite, căci dacă va rămâne prea tandră, toţi aceia pe care îi veţi privi vor începe să vă urmărească!

Fruntea este legată de lumină. Dacă fruntea devine caldă în loc să rămână luminoasă, rece, ne îmbolnăvim. Dar între căldură şi lumină există o bună legătură: dacă vă gândiţi cu înţelepciune, cu îngăduinţă, gura voastră va pronunţa cuvinte calde care vor reîncălzi şi vor reanima inimile.

Deci există pe chipul nostru semne revelatoare: bărbia, gura, nasul, etc... care prin formă şi culoare, prin emanaţii, ne descoperă calităţile şi defectele. Totul stă scris aici şi poate fi citit cu uşurinţă.

Să luăm acum în considerare un alt aspect al acestei probleme. Când copilul este foarte mic, el se exprimă prin mişcări, dar cum el nu posedă încă voinţă

ca să se conducă sau să se stăpânească, bărbia sa nu este nici dezvoltată, nici formată.

Când creşte, el începe să trăiască prin sentimente, emoţii şi dorinţe de tot felul (gura); ajuns la vârsta adultă, el începe să judece, să discearnă (nasul); mai târziu, el începe să îmulţească tot ceea ce este bun şi util în viaţă, el lucrează cu sufletul său (ochii). În sfârşit, la bătrâneţe, el trăieşte întru spirit, judecă şi trage lecţiile asupra tuturor întâmplărilor din propria-i viaţă.

Deci, putem de asemenea să înţelegem care va fi destinul omului după forma gurii sale, a nasului, a ochilor sau a frunţii sale. Dacă cineva posedă o gură, un nas şi nişte ochi încântători, dar o frunte neexpresivă, înseamnă că în primele trei perioade ale vieţii va dezvolta calităţi bune ce le va pune în aplicare, dar la bătrâneţe el se va exprima cu egoism, cu duritate şi cinism, ajungând chiar să nege existenţa Divinităţii. Există exemple în acest sens. Dacă fruntea nu este clădită după legile spiritului, la vârsta maturităţii se poate distruge tot ceea ce s-a construit cu multă migală înainte. Dacă o persoană are bărbia, gura şi nasul prost zămislite, ochii ceva mai bine iar fruntea foarte frumoasă, acest fapt dovedeşte că, în copilărie şi adolescenţă, la fel ca şi la maturitate, el va duce o viaţă mediocră, dezordonată chiar, dar care se va schimba către bătrâneţe sub influenţa unor elemente mai înalte, mai spirituale. Bogăţiile care se găsesc pe frunte nu se vor manifesta decât mult mai târziu, către sfârşitul vieţii.

Să mergem mai departe... omul nu poate exista decât hrănindu-se (starea solidă), bând (starea lichidă), respirând (starea gazoasă) şi absorbind căldura (starea plasmatică).

În activităţile noastre zilnice, starea solidă este reprezentată prin faptele noastre; sentimentele caracterizează starea lichidă; gândurile, starea gazoasă; iar starea plasmatică este caracterizată prin activităţile sufletului şi ale spiritului. Fiecărei dintre aceste stări legată de cele patru elemente, îi corespund în natură fenomene particulare: pentru starea solidă, cutremurele de pământ; pentru starea lichidă, furtunile şi inundaţiile; pentru starea gazoasă, uraganele şi furtunile extrem de puternice; pentru starea plasmatică, incendiile. Regăsim toate aceste accidente în viaţa noastră, când suntem expuşi, fie fizic, fie simbolic, încercărilor şi probelor pământului, ale apei, aerului şi focului.

Mişcările scoarţei terestre, furtunile, uraganele şi incendiile ne sunt trimise ca să verificăm ceea ce am înţeles din lucrarea pe care trebuie să o facem cu trupul nostru fizic, cu inima, cu intelectul, cu sufletul şi spiritul nostru.

Numai cu preţul acestei lucrări vor veni în lumea oamenilor bucuria, fericirea şi libertatea.

Dacă fiecare ar continua să vorbească despre fericire şi pace rămânând neschimbat în lucrarea interioară a propriei fiinţe, nimic nu se va modifica. Pacea nu se va instala în lume decât mulţumită unor fiinţe care lucrează sincer asupra lor însele. Acela care îşi instalează pacea în el însuşi, între diferitele elemente ale propriei fiinţe, va lucra într-adevăr pentru pace. În vremurile noastre există dezacorduri îngrozitoare între toate aceste elemente iar războiul exterior nu este decât consecinţa războiului interior.

A fost spus: „Construiţi-vă locuinţa pe stâncă”. Stânca reprezintă o bază solidă. Cine este această stâncă? Puritatea este pentru inimă; înţelepciunea,

pentru intelect; iubirea, pentru suflet; adevărul, pentru spirit. Stă scris în vechile tradiţii persane că Zaratustra l-a întrebat într-o zi pe zeul Ahura Mazda cu ce s-a hrănit primul om, iar Ahura Mazda i-a răspuns: „El mânca foc şi bea lumină”. Foarte puţini ezoterişti au reuşit să interpreteze această frază care este de o mare profunzime, pentru că ei nu cunoşteau natura şi funcţiile sufletului şi ale spiritului.

Sufletului îi este foame, iar spiritului îi este sete. Sufletul mănâncă foc iar spiritul bea lumină. Focul este un principiu masculin, sufletul este un principiu feminin şi fiecare dintre ele se hrăneşte cu elementul care îi este complementar. Sufletul aspiră la un principiu pozitiv, activ, dinamic, şi el mănâncă foc. Spiritul, care este masculin, are nevoie de principiul feminin şi bea lumină. La fel cum principiul masculin zămisleşte principiul feminin (de aceea stă scris în Geneză că Eva a apărut din coasta lui Adam), tot aşa şi focul generează lumina.

La începuturi, Dumnezeu, Focul primordial, a zămislit lumina, acea lumină cu ajutorul căreia El a creat lumea. Lumina este îmbrăcămintea focului, de aceea ea are întotdeauna legătură cu materia. În înalt, în regiunile sublime, lumina este în legătură cu materia iar focul, cu spiritul.

Sufletul, care este feminin, se hrăneşte deci cu focul care este masculin, iar spiritul care este masculin se hrăneşte cu lumina care este feminină. La fel, intelectul care este fiul spiritului într-un plan inferior, preferă o hrană feminină: gândul; inima, care este feminină, preferă o hrană masculină: sentimentul. Sentimentul este o putere dinamică; sentimentul este un alt foc care se manifestă în regiuni mult inferioare. El este un foc inversat, adică o apă. Priviţi apa care

curge, râurile, torenţii, cascadele: au aceleaşi forme ca şi focul, dar inversate. Apa nu este altceva decât un foc care se grăbeşte spre planurile inferioare. Cât despre intelect, el se hrăneşte cu gândul care are o esenţă feminină. Gândul nu este la fel de activ şi de dinamic ca şi sentimentul, de aceea nu prea este considerat real. Ce reprezintă un gând în comparaţie cu un sentiment? El este slab, nu provoacă efecte psihice, nu tulbură nimic, în timp ce sentimentul este o forţă extraordinară, fulgerătoare, ce poate pune materia în acţiune. În realitate, gândul şi sentimentul au aceeaşi putere, dar în planuri diferite. Aparent, apa este dulce, ascultătoare, puteţi face ce vreţi cu ea; o luaţi cu mâinile şi ea se prelinge fără să vă facă rău. În timp ce focul!... Ori, iată că apa este la fel de puternică precum focul, dar în alte condiţii.

Inima se hrăneşte cu sentimente, iar intelectul se hrăneşte cu gânduri. Dar puritatea nu există în cele două regiuni ale intelectului şi inimii, aici trebuie întotdeauna făcut triajul, înlăturând câteva impurităţi, ceva zgură. Puritatea se găseşte numai în înalt, în domeniul sufletului şi al spiritului.

Sufletul se hrăneşte cu foc iar hrana spiritului este lumina. Sufletul tinde către spirit, ea se hrăneşte cu focul spiritului. Iar spiritul, care este foc, se hrăneşte cu lumina sufletului. De acum înainte, ţineţi minte: Spiritul cosmic este foc iar Sufletul universal este lumină. În timpul meditaţiei, concentraţi-vă numai asupra celor două principii masculin şi feminin în forma lor cea mai înaltă: acestea sunt iubirea (focul) şi inteligenţa (lumina).

Cap. 5 - Exersarea voinţei

Vedem oameni cu o voinţă extraordinară care nu reuşesc însă să-şi controleze nici gesturile, nici sentimentele, nici gândurile. Da, acest lucru demonstrează că voinţa nu este suficientă.

Vă voi da un exemplu. Vreţi să stăpâniţi o maşină: oricât de mare v-ar fi voinţa, nu reuşiţi să o faceţi; ca să reuşiţi, trebuie să ştiţi cum funcţionează, cu ce buton o puteţi pomi sau opri. Controlul presupune cunoaşterea: trebuie să cunoaşteţi locul de unde vine energia care acţionează maşina şi să acţionaţi acolo. Odată ce aţi pornit maşina, dacă nu veţi şti cum să o opriţi, ea îşi va continua funcţionarea; dacă veţi încerca, puteţi să fiţi zdrobiţi sau, dimpotrivă, veţi fi obligaţi să o distrugeţi.

Această lege este valabilă şi pentru viaţa interioară. Nu vă luaţi la harţă imediat cu o energie care vă perturbă, căci nu veţi ajunge la nimic bun; veţi încerca o dată, de două ori, fără succes, şi veţi lăsa totul baltă gândindu-vă că este imposibil să reuşiţi. Nu, nu trebuie să vă descurajaţi, trebuie numai să ştiţi că nu trebuie să vă certaţi direct cu propriile impulsuri şi instincte. Când mişcaţi jăraticul în foc, nu o faceţi cu mâinile goale ci cu ajutorul unei vergele metalice. Când există pe undeva o pierdere de gaz sau de apă, opriţi imediat robinetul de comandă. Bineînţeles, voinţa este necesară dar cunoaşterea trebuie să îi preceadă. Atât timp cât vă veţi folosi voinţa aiurea, fără să fiţi conduşi de lumină şi de cunoştinţă, vă veţi cheltui fără rost energiile.

Ca să obţineţi această stăpânire a gesturilor, a sentimentelor şi gândurilor, trebuie să începeţi foarte devreme, prin cele mai mici detalii ale vieţii zilnice. Numai astfel va fi posibil să dezvoltaţi facultăţile psihice care vă vor permite apoi să stăpâniţi forţe de

cea mai mare anvergură. Veţi spune că nu vedeţi legătura. Ei bine, tocmai aici vă aflaţi în greşeală! Atâta vreme cât nu v-aţi deprins să vă exersaţi voinţa în cele mai mici gesturi ale vieţii zilnice, nu vă veţi putea domina nici ura, nici furia, nici dezgustul sau dorinţa de răzbunare... Dacă aţi observa numai felul în care mâncaţi, veţi vedea că nu sunteţi în stare să vă stăpâniţi nici mâinile. Atingeţi furculiţa, cuţitul, rupeţi o bucată de pâine fără să vă daţi seama că aţi făcut-o... începeţi, învăţând să vă ţineţi mâinile cât mai liniştite. Cum vreţi să ajungeţi să stăpâniţi puteri care vă depăşesc, dacă nu sunteţi încă în stare să vă controlaţi cele mai mici gesturi? Vreţi să vă ocupaţi cu lucruri măreţe? Ei bine, începeţi prin cele mici, căci lucrurile mărunte vor ajunge într-o bună zi să le mişte din loc pe cele mari.

Pentru a stăpâni o forţă deja declanşată, trebuie să ajungem până la originea ei. Priviţi: cel mai bun mod de a-i domoli pe indivizii care se revoltă este acela de a-l captura pe acela care îi conduce, pe şeful lor. El este cel care îi inspiră, îi împinge şi atât timp cât el va trăi sau va fi în libertate, ceilalţi vor continua lupta. Deci, înainte de a vă lansa într-un sentiment, într-o pasiune, o tentaţie sau ceva ce vă poate perturba - ceea ce nu face decât să întărească coborârea - va trebui să vă reculegeţi şi să vă întrebaţi de unde are acest duşman forţa necesară pentru a vă face rău. încercând astfel să pătrundeţi în voi înşivă, atrageţi deja din sufletul şi din spiritul vostru forţele necesare pentru a-l stăpâni. Numai prin acest efort de pătrundere în propria fiinţă, veţi începe să găsiţi ajutor în lumea divină.

Exersarea stăpânirii de sine trebuie să înceapă din copilărie. Părinţii sunt aceia care trebuie să se ocupe

de acest lucru. Dar, cum adesea părinţii nu s-au exersat ei înşişi pentru a putea fi un model pentru copiii lor, la ce fel de rezultat ne putem aştepta? Evident, în viaţa socială ne putem cât de cât stăpâni, din interes, pentru a ne salva prestigiul. Deci, suntem atenţi la ceea ce spunem (avem tentaţia de a folosi cuvinte nepotrivite), ne ascundem sentimentele, devenim chiar ipocriţi. Dar în viaţa interioară, dăm frâu liber celor mai rele impulsuri, şi totul este devastat, răvăşit. Adevărata stăpânire de sine nu este ceva artificial, nu este o atitudine exterioară pe care o avem pentru a arunca praf în ochi cuiva, ea trebuie să fie o atitudine interioară profundă.

Atât timp cât nu reuşiţi să vă controlaţi, celulele nu vă vor asculta. Pentru a se supune ordinelor voastre, ele trebuie să vă recunoască de stăpân. Priviţi, chiar şi un cal simte dacă acela care îl încalecă este temător şi chiar se bucură când îl aruncă din şa; calul îşi spune: „Ah, i-am făcut-o ăstuia!” Şi râde!... Animalele nu tremură în faţa aceluia care nu reuşeşte să se domine, ele nu au frică de acesta, muşcându-l sau doborându-l la pământ. De câte ori nu s-a menţionat în cărţi faptul că, în pădurile Indiei, yoghinii pot medita ore în şir fără ca sălbăticiunile sau şerpii să le poată face vreun rău. Da, animalele simt fiinţa care are o mare stăpânire de sine şi o respectă. Toate creaturile poartă înscris în ele un sens al ierarhiei. Chiar şi sălbăticiunile pădurii simt cât sunteţi de evoluaţi. Deci, există un motiv şi mai puternic pentru propriile voastre celule, care sunt ca nişte mici animale inteligente.

Adeseori, vă spuneţi că în Şcoala noastră nu învăţaţi altceva decât ştiinţa lucrurilor mărunte... da, ştiinţa infinitului mic, a infinitului urât, lăsat deoparte, dispreţuit. De ce? Fiindcă infinitul mic vă va deschide

porţile infinitului mare... Deci, începeţi prin stăpânirea propriilor gesturi şi, mai ales a mâinilor. Mâinile rămân de sine stătătoare, în afara conştiinţei voastre şi aceasta este o dovadă a faptului că voinţa voastră nu stă sub controlul propriei inteligenţe. Putem avea o voinţă, putem fi activi, dar această voinţă şi activitate rămân incontrolabile. întâlnim oameni foarte puternici, adesea îi denumim „fenomene ale naturii”, dar aceştia sunt incapabili să se controleze, deşi sunt adevărate forţe, dar forţe nestăpânite ce pun în pericol adesea chiar societatea. Fiecare forţă trebuie să fie controlată şi orientată ca să poată produce numai rezultate pozitive.

Acum, ca să completez ideea de mai sus, trebuie să adaug că, dacă voinţa trebuie să fie susţinută de inteligenţă, de o cunoaştere, ea trebuie să fie susţinută în aceeaşi măsură şi de către iubire. Voinţa este copilul intelectului şi al inimii şi pentru a reuşi într-o lucrare, cunoaşterea nu îi este suficientă. Acela care doreşte să aibă succese în planul spiritual are puţine şanse de reuşită dacă eforturile sale nu sunt susţinute de o iubire către ceva superior, mai nobil, mai frumos. Numai această iubire îl va ajuta să învingă.

Când văd pe cineva imaginându-şi că numai cu ajutorul voinţei va putea rezista dorinţelor naturii sale inferioare, mă gândesc: „Bietul nenorocit, nici nu bănuieşte ce îl aşteaptă”. Se spune: „Nu voi mai face aşa ceva niciodată”, şi nu după mult timp acel lucru este deja făcut. Nu trebuie să spuneţi vreodată aşa ceva, pentru că îi provocaţi pe locuitorii planului astral care îşi spun: „Ah, mai vedem noi, mai vedem”, şi vă pregătesc mici capcane în care veţi cădea. Astfel, reuşiţi să faceţi opusul a ceea ce, cu solemnitate, aţi afirmat sau promis. Deci, dacă întâlnesc pe cineva care

se laudă că poate învinge orice tentaţie fără a avea pic de iubire pentru lumea sublimă, îi pot spune: „Nu ai asociaţi, nu ai prieteni, vei pierde”.

La început, trebuie să invitaţi entităţile celeste, pentru ca ele să fie alături de voi, şi astfel toate celelalte entităţi se vor supune, vor începe să vă asculte, pentru că mai sus, în înalt, se găseşte ceva sau cineva puternic care vă ajută. Dar dacă nu există nimeni alături de voi, cum vreţi să faceţi faţă acestei forţe milenare care vă locuieşte? Nimeni nu poate rezista. Ei da, iată ceva ce nu vi s-a explicat niciodată. Luptăm, luptăm, şi apoi ne îmbolnăvim! Când luptaţi, vă divizaţi, vă dezmembraţi şi este foarte periculos. Un Iniţiat nu luptă niciodată, el mobilizează forţele negative şi le antrenează în lucru. Datorită iubirii pe care o resimte pentru altceva minunat, mai inteligent, mai sensibil, el reuşeşte să antreneze aceste forţe. Un Iniţiat nu se distruge luptând cum fac ceilalţi: el munceşte, organizează, antrenează, şi aceasta este adevărata ştiinţă.

Nu trebuie să vă bazaţi numai pe propriile voastre forţe, pe voinţa voastră. Voinţa este aliată iubirii. Dacă nu iubiţi un lucru, nu veţi avea nici o dorinţă să munciţi ca să îl realizaţi. Veţi fi forţaţi, şi când sunteţi forţaţi nimic nu merge aşa cum ar trebui. Dar dacă iubiţi, voinţa este acolo pentru a vă îndemna să căutaţi şi să găsiţi ceea ce iubiţi. Trebuie deci să aveţi o legătură cu entităţile celeste, să vă asociaţi cu ele, ca prieteni, căci odată ce voinţa se sprijină pe iubire, pe adevărata iubire, pe iubirea sublimă, ea va fi prima care va împiedica forţele negative care se găsesc acolo.

Acelaşi lucru vi l-am spus şi despre frumuseţe. Da, frumuseţea, asemenea iubirii, vă poate salva. Nu frumuseţea fizică, nu, aici este vorba despre

frumuseţea spirituală care este în acelaşi timp puritate, armonie, inteligenţă, perfecţiune... frumuseţea lui Dumnezeu. Dacă aveţi sentimentul acestei frumuseţi, nu vă veţi putea pierde în mocirlă. Acela care poartă o haină foarte frumoasă, nu poate mătura sau spăla vasele sau rufele murdare, pentru că este conştient că se va murdări. Dar acela care poartă deja haine vechi şi murdare, va continua cu plăcere să la murdărească! Dacă ştiţi aceste lucruri, de ce nu puteţi trage o concluzie şi pentru viaţa interioară? Să presupunem că purtaţi în interior acele haine minunate, adică o aură pură, luminoasă... Vă vorbeam într-o zi despre roba lui Iosif care este menţionată în Geneză. Se spune că Iosif a primit de la tatăl său o robă, iar fraţii săi erau invidioşi din această cauză. În realitate, este vorba despre un simbol, această robă reprezintă aura. Când se vorbeşte în Cărţile Sfinte, în Apocalipsă, despre hainele somptuoase, de un alb strălucitor, se vorbeşte de fapt despre aură; aceasta este adevărata haină. Dacă presupunem că aura voastră este de o frumuseţe extraordinară, voi nu veţi îndrăzni să o murdăriţi, deci ea vă protejează. În timp ce, dacă ea este deja pătată, vă aruncaţi în noroi fără ezitare.

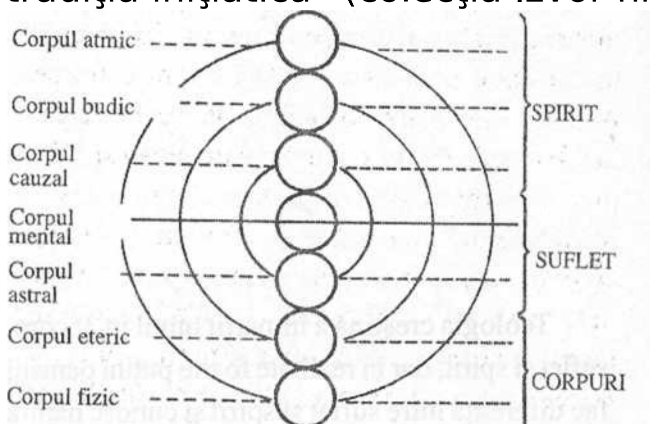
învăţaţi deci să cultivaţi zilnic iubirea pentru frumuseţea divină; această iubire este singura care vă va susţine voinţa şi vă va ajuta să deveniţi învingători.

Cap. 6 - Corp; suflet, spirit

Teologia creştină a împărţit omul în 3: corp, suflet şi spirit, dar în realitate foarte puţini oameni fac diferenţa între suflet şi spirit şi cunosc natura şi rolul acestor două principii precum şi lumile în care ele acţionează. Dacă luăm în considerare împărţirea în 7

planuri (fizic, eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic), corpul corespunde planului fizic şi planului eteric*, sufletul corespunde planului astr al şi mental, şi în sfârşit spiritul corespunde planurilor cauzal, budic şi atmic. Deci, pentru spirit există 3 regiuni, pentru suflet 2, iar pentru corp tot 2. S-ar părea că sufletul este un intermediar, un liant între lumea fizică şi lumea spiritului; el este un vehicol care transportă elementele din cer spre pământ şi de pe pământ spre cer. Totul trece prin suflet.

A se vedea: „Corpul învierii” în „Crăciunul şi Paştele în tradiţia iniţiatică” (colecţia Izvor nr. 209).

Să luăm imaginea arborelui, căruia îi putem aplica această diviziune în 3. Arborele are o rădăcină, un trunchi şi ramuri. Hrănirea lui este asigurată printr-un sistem de vase conducătoare: în centrul trunchiului se află vasele conducătoare care transportă seva brută de la rădăcină spre frunze unde aceasta va fi elaborată, iar la periferia trunchiului se află vasele care retrimit seva elaborată spre rădăcini. Există deci doi curenţi: unul ascendent şi celălalt descendent, care nu se întâlnesc niciodată. Cei doi curenţi sunt comparabili cu circulaţia arterială şi cea venoasă din corpul uman. Nici

aici cei doi curenţi nu trebuie să se amestece, iar dacă acest lucru se întâmplă apare maladia albastră.

În acelaşi fel, sufletul este acea regiune intermediară străbătută de curenţii care merg de la cer către pământ şi de la pământ către cer. Aceasta este scara lui Iacob. Da, scara pe care Iacob o vede în vis, cu îngeri care urcau şi coborau, este regiunea sufletului: planul astral şi planul mental. Această regiune cuprinde deci doi curenţi: pe cel al sentimentului şi pe cel al gândului care, la rândul lor, nu se întâlnesc. În suflet nu se elaborează nimic, el este numai un loc de trecere străbătut de entităţile şi elementele care coboară pe pământ sau care urcă la cer...

Spiritul lucrează asupra materiei prin intermediul sufletului. Sufletul este o unealtă pentru spirit, de care acesta se foloseşte ca să atingă planul fizic, căci spiritul singur nu o poate face. Numai sufletul are posibilitatea să atingă materia, şi spiritul lucrează prin intermediul ei asupra materiei, modelând-o, plămădind-o, dându-i ordine. Fără suflet, fără posibilităţile sale, spiritul nu are nici o putere asupra materiei. Toate forţele şi elementele care se găsesc aici, acumulate în corpul fizic: metalele, cristalele, petrolul, aurul, pietrele preţioase — vorbind în mod simbolic — nu pot fi folosite de către spirit decât prin intermediul sufletului, care pătrunde şi se fofilează în corp, fiind mult mai apropiat de materie... Sufletul are mult mai multe posibilităţi să atingă materia şi să îi extragă elementele, iar când reuşeşte să o facă, el le trimite către spirit.

Mulţi filozofi şi chiar şi teologi au scris teorii extrem de complicate despre suflet, unele complet greşite, neobservând şi neînţelegând exact natura acestuia.

Totul se reflectă în natură, şi când ştim cum să observăm lucrurile, vom putea găsi soluţii la problemele cele mai complicate şi abstracte. Toate problemele alchimice, teurgice, magice, cabalistice sau astrologice, le veţi găsi rezolvate în fenomenele planului fizic. Trebuie să învăţaţi să citiţi!

Dacă ar trebui acum să ne oprim asupra tuturor calităţilor sufletului, am avea bineînţeles foarte multe de spus. Sufletul are mari facultăţi plastice şi formatoare. Avem nevoie de sufletul nostru pentru a şlefui materia, pentru a o face mai subtilă sau pentru a o condensa mai bine. Cele două operaţiuni sunt numite de către alchimişti „solve” şi „coagula”, şi numai sufletul este capabil să le realizeze. Nici spiritul, nici corpul nu pot acest lucru, numai sufletul, da, el poate.

Dacă vom căuta acum corespondenţele acestei diviziuni „corp, suflet, spirit” cu corpul uman, vom găsi că spiritul corespunde capului, corpul, regiunii abdominale şi sufletul corespunde celor două braţe. Este foarte interesant, căci sufletul are două funcţii: aceea de a condensa şi aceea de a subtiliza elementele, adică de a le proiecta spre înalt sau de a le atrage în jos.

Aceste două procese sunt reprezentate şi de litera ebraică Alef: N. Alef este esenţa unei întregi ştiinţe privind activitatea sufletului, intermediarul dintre Cer şi pământ. Acest lucru devine mult mai semnificativ dacă ne amintim cuvintele spuse de Iisus: „Eu sunt Alfa şi Omega”, ceea ce în ebraică înseamnă Alef şi Tav. Eu sunt Alef, înseamnă de fapt: „Eu sunt acela care înlesneşte trecerea elementelor de pe pământ spre Cer şi dinspre Cer spre pământ.”.. Da, Iisus este acela care face să coboare binecuvântările Cerului şi să înalţe sufletele. Pentru a atinge Cerul, pentru a ajunge la

Tatăl Ceresc, trebuie să trecem prin el... De ce oare n-am învăţat să aranjăm lucrurile, să facem analogii între diversele pagini ale Cărţilor Sfinte, pentru a înţelege cu adevărat semnificaţia lor?

Spiritul dirijează, ordonează, luminează, dar nu poate atinge materia. Sufletul este acela care, sub coordonarea spiritului, munceşte prin intermediul mâinilor cu materia, pentru a o modela, a o dizolva şi condensa, a o încălzi şi cristaliza. Este adevărat, spunând că sufletul lucrează prin intermediul braţelor şi al mâinilor vă poate părea un mod neaşteptat de a prezenta lucrurile. Gândim mai degrabă că sufletul se manifestă prin intermediul ochilor. Da, este adevărat, sufletul se poate manifesta prin orice, dar simbolic vorbind, capul, creierul, ochii, etc... corespund mai degrabă regiunii spiritului; sufletul are, la rândul lui, o găzduire, o are în înalt, o are pe pământ, dar domeniul lui de activitate nu este capul, ci mâinile. Spiritul luminează, dirijează, ordonează, dar fără mâini nu ar exista nici o realizare în materie. Omul face toată munca cu mâinile, cu ajutorul sufletului.

Când Iacob a văzut această scară luminoasă, dealungul căreia îngerii urcau şi coborau, el se afla în regiunea planului astral şi a celui mental. Aceste două curente, îngerii care urcă şi coboară, deci circulaţia venoasă şi arterială a universului, tocmai acest lucru înseamnă sufletul. În om, inima şi plămânii sunt situate între cap şi abdomen, în acea regiune intermediară care corespunde sufletului; şi braţele sunt manifestări ale sufletului într-o direcţie sau alta. Vedeţi voi, braţele ies din regiunea sufletului. Inteligenţa cosmică a zămislit totul după corespondenţe nemaipomenite. Cât despre ochi, urechi, gură şi nas, ele sunt plasate sus, în

regiunea spiritului, ca să putem observa lucrurile, să le auzim, să le gustăm şi să le înţelegem.

Evident, tot ceea ce vă spun aici vă poate părea abstract. Pentru a şti ce este sufletul, trebuie să mergeţi să-l vedeţi... Da, orice am spune, nu putem explica cu claritate ce este sufletul, el trebuie văzut. Este posibil, pentru că el este material, alcătuit dintr-o materie foarte uşoară, subţire, subtilă, încât pare invizibil, dar în realitate poate fi văzut. Sufletul este un corp superior, luminos, dar totuşi un corp. Iar acest corp se va dezmembra la rândul lui într-o bună zi, şi în acel moment omul va trăi numai ca spirit, căci adevărata esenţă a omului, adevăratul său eu, este spiritul său.

Când spunem că sufletul este nemuritor, în realitate vorbim despre sufletul superior, adică despre spirit, dar sufletul inferior al omului va dispare, căci el este material şi întreaga materie este sortită pieirii, sau mai degrabă dizolvării, pentru a putea fi rearanjată diferit. Sufletul este deci o materie fluidă, care se mişcă şi respiră, care este atât de vie, atât de schimbătoare încât ea poate avea orice culoare sau formă. Putem să le vedem. Aşa putem constata că o persoană, în ciuda bijuteriilor sale, a zorzoanelor, a hainelor sau a machiajului, are o inimă mohorâtă, oribilă, iar altă persoană în ciuda zdrenţelor, a hainelor rupte, este luminoasă, expresivă, frumoasă...

Da, sufletul este o realitate, cu toate că mulţi contemporani care studiază psihologia, adică „ştiinţa sufletului”, nu cred în existenţa ei! Este o psihologie care se face fără suflet, ceea ce pare mai degrabă caraghios. În realitate, acesta este adevărul? Da... Veţi spune că mă contrazic? Nu, trebuie să înţelegeţi: totul este adevărat, dar să vedem în ce fel este adevărat.

Dacă aflaţi despre un lucru că este adevărat, sunteţi mulţumiţi: pentru voi este adevărat. Dacă spuneţi: „Nu există Dumnezeu” este adevărat, şi în voi nu există Dumnezeu pentru că voi spuneţi că nu există. Dacă spuneţi: „Nu cred în existenţa sufletului”, ei bine este de asemenea adevărat, pentru că dacă aţi avea unul, sigur aţi simţi. Din moment ce îi negaţi existenţa, înseamnă că nu îl aveţi. Totul este întotdeauna adevărat, existenţa şi non-existenţa, aceasta depinzând doar de locul unde vă plasaţi. Iisus a vorbit exact în acest sens. El a spus: „Să-ţi fie dat după credinţa ta!” Totul este aici. Putem da multe definiţii sufletului, dar ceea ce îl reprezintă mai bine este imaginea trunchiului arborelui sau a scării lui Iacob. În rest, puteţi spune ce doriţi, că este electricitate, fluid, emanaţie, magnetism, căldură, întotdeauna va fi ceva adevărat în vorbele voastre, dar nici unul din termeni nu va indica cu exactitate funcţia principală a sufletului, aceea de intermediar. Dacă vreţi, voi putea compara sufletul cu nişte cleşti cu care amesteci jăraticul din foc. îmi veţi replica că am coborât prea mult cu comparaţia mea. Dimpotrivă. Sufletul se aseamănă cu nişte cleşti vii cu care atingeţi focul, fără să vă ardeţi: deci, el este un instrument, un intermediar.

Vă voi spune încă odată cum folosesc cheia analogiilor. Pornind de la ideea că aceeaşi structură a supravegheat întreaga creaţie - cu mici diferenţe în funcţie de domeniu - regăsim mereu aceeaşi diviziune în trei: formă, conţinut, sens sau corp, suflet, spirit. Luaţi un ou... da, un ou, el vă va explica totul. De aceea, oul este un simbol important în tradiţia iniţiatică... El reprezintă imaginea universului. Deschideţi-l. Ce vedeţi? Gălbenuşul care conţine

germenele vieţii; albuşul, adică albumina; şi în sfârşit, coaja. Gălbenuşul este spiritul; albuşul, sufletul iar coaja, corpul. Deci, germenele este în centru; albul la mijloc; iar coaja se află la periferie. Celula este la rândul ei construită conform aceleiaşi scheme: toate celulele au un nucleu, citoplasmă şi membrană... Când un ou se sparge, ce se întâmplă? Viaţa se scurge. Asemenea cojii, corpul are menirea să ocrotească viaţa, adică sufletul şi spiritul. Când corpul este distrus, viaţa din el dispare, iar sufletul şi spiritul îl părăsesc.

Oare ce este sufletul? Ca şi albuşul oului, sufletul poartă în el toate elementele nutritive necesare menţinerii vieţii. Dar viaţa vine din spirit: germenele nu se găseşte în albuş, ci în gălbenuş. La fel, viaţa adevărată se află în spirit, şi aceasta este viaţa pe care sufletul o susţine, o alimentează, o face să circule. Cum de ştiu aceste lucruri? Pentru că toate acestea sunt evidente, natura este aceea care ne-o demonstrează continuu, chiar aici sub ochii noştri!...

Acelaşi lucru este valabil şi pentru bobul de strugure. În bob, ca şi în nucleu, se află germenele vieţii; de jur împrejur se află sufletul, iar la periferie, pieliţa, care reprezintă corpul fizic. Deci, când mâncaţi un fruct, mâncaţi mereu viaţa care se află în suflet, dar care vine de foarte departe, din spirit: dar ce faceţi voi cu sâmburele? Nu-l mâncaţi, îl plantaţi. Iată iubirea, înţelepciunea şi adevărul; adevărul se află în sâmbure; iubirea este aceea pe care o mâncăm; iar înţelepciunea este aceea care înveleşte. Da, înţelepciunea, este tot ceea ce este înscris în exterior, în formă. Iubirea este aceea pe care o mâncăm, ea este viaţa. Iar adevărul este ceea ce plantăm, pentru ca viaţa să continue. Vedeţi cât de clare sunt lucrurile! Şi în fruct există un spirit, un suflet şi un corp.

Dar ceea ce trebuie să înţelegem bine este faptul că, deşi sunt prezentate ca realităţi diferite, spiritul, sufletul şi corpul sunt plămădite din aceeaşi esenţă. Ceea ce diferă este consistenţa, gradul de materializare: corpul este spirit condensat, spiritul este corpul „subtilizat”, iar sufletul este un intermediar între cele două. Să întrebăm acum din nou natura, unde mai putem găsi corpul, sufletul şi spiritul, şi ea ne va răspunde: în cele patru elemente. Unde se află corpul? în pământ. Unde este sufletul? în apă şi în aer. Unde se găseşte spiritul? În foc. De ce există două elemente pentru suflet? V-am spus-o deja, sufletul are o dublă natură, şi ea leagă celelalte două părţi, corpul şi spiritul. În acelaşi fel, apa comunică cu pământul, iar aerul cu focul. Apa hrăneşte pământul, iar aerul hrăneşte focul. Apa şi aerul semnifică deci sufletul care hrăneşte pământul şi focul. întregul joc al circulaţiei se află aici: apa urcă şi coboară, iar aerul se comportă identic.

Aşa cum v-am mai spus, sufletul este plămădit din corpul astral şi din corpul mental inferior şi este străbătut de doi curenţi, cel al sentimentului şi cei al gândului. Sentimentul corespunde apei, iar aerul corespunde gândului. Aceste două curente circulă între pământ şi foc, aerul hrănind focul, fiindcă fără aer totul s-ar stinge, iar apa trebuind să hrănească pământul, fiindcă fără apă, pământul ar fi devenit steril. Iată aici o nouă diviziune: diviziunea în 4, care nu o contrazice pe cea în 3. În natură, sufletul este reprezentat prin aer şi foc care, asemenea lui, urcă şi coboară.

Acum, să luăm cazul apei. O găsim mereu în stare lichidă, dar o putem găsi şi în stare solidă, sub forma gheţii, sau în stare gazoasă, sub forma vaporilor. Este mereu apă, este aceeaşi substanţă, dar în stări mai

mult sau mai puţin subtile. Este vorba despre aceeaşi substanţă, supusă unei temperaturi extrem de joase, încât s-a întărit; la temperatură normală, ea se află în stare lichidă; când o încălzim, ea se transformă în stare de vapori. Gheaţa este solidă, dar aceasta nu este decât o formă, o aparenţă trecătoare, fiindcă ea se poate transforma oricând în stare lichidă sau de vapori. Ei bine, în acelaşi fel corpul, sufletul şi spiritul sunt zămislite din aceeaşi substanţă, dar într-o stare mai mult sau mai condensată sau subtilă.

De aceea alchimiştii îşi învaţă discipolii că există o materie unică şi că, plecând de la această materie, prin grade diferite de condensare, s-au produs metale şi cristale, flori, pielea animalelor, a oamenilor, aerul, focul... De ce ei au avut dreptate? Ce este, atunci, corpul fizic? Este spirit condensat. Şi ce ar fi spiritul? Este o materie diluată, subtilizată până la gradul cel mai imaterial posibil. De aceea alchimiştii spun că prin „solve” şi „coagula” toate operaţiile sunt posibile. Cum? Prin căldură. Căldura, printr-un grad mai înalt sau mai jos de temperatură, acţionează asupra materiei, dându-i formă şi împlinire. Focul este deci o formă magică care îi oferă fiecărui lucru formă şi substanţă; aurul posedă o anumită cantitate de căldură, argintul o alta, plumbul încă o alta, etc. Dacă discipolul găseşte focul, acest agent magic, el poate transforma plumbul, argintul sau fierul în aur, sau invers, poate transforma aurul în fier, etc... Numai că, acest foc al alchimiştilor nu a fost niciodată focul tehnicienilor care fabrică sticla sau cel al forjorilor, el a fost un foc subtil, un foc ascuns, un foc filozofic.

Dar să revenim la suflet. Deci, acest, spaţiu dintre gălbenuşul oului şi coajă, dintre centrul cercului şi periferie, tocmai acest-spaţiu reprezintă sufletul.

Spiritul este un punct aproape imperceptibil, în timp ce sufletul este o imensitate care, pentru a putea hrăni spiritul, trebuie să aibă o energie inepuizabilă. Spiritului îi este foame şi devorează sufletul, iar sufletul trebuie să fie inepuizabil ca să-l satisfacă. În vreme ce, spiritul, hrănit totuşi de suflet, rămâne totuşi un punct central, fără să-şi exprime măreţia.

Dacă am lua exemplul lumânării, ea ne va face multe revelaţii. Când aprindeţi o lumânare, aveţi în faţa voastră cele patru elemente: pământul, apa, aerul şi focul, precum şi cele trei principii: corp, suflet şi spirit. Corpul sau pământul constituie materia lumânării. Sufletul înseamnă apa şi aerul: apa înseamnă ceara pe cale de topire, iar aerul hrăneşte flacăra. Iar spiritul, este evident focul, flacăra.

Focul trebuie să se hrănească, ca să poată trăi. Dar, cum nu ne hrănim decât pe seama altor materiale, consistenţa lumânării se reduce, căci flacăra o înghite. Sufletul este acela care alimentează flacăra, iar în lumânare sufletul este reprezentat prin apă, adică prin ceara care se scurge (căci, fără dispariţia ei materială, flacăra nu s-ar fi hrănit) iar aerul este de asemenea prezent, căci fără el flacăra s-ar fi stins. Sufletul hrăneşte spiritul, flacăra, iar această flacără, mereu verticală, seamănă cu Iod", a zecea literă a alfabetului ebraic, un simbol al spiritului...

Vedeţi cum totul merge strună, extrem de clar, nimic nu se contrazice. Să nu-mi reproşaţi faptul că lumânarea are o înfăţişare iar oul o alta, nu, nu există nici o asemănare. Există acelaşi principiu, sub diferite forme şi combinaţii, cu aplicaţii diferite. Creatorul a făcut dintr-odată multitudinea de exprimări. Aşa spune şi Hermes Trismegistul în lucrarea sa, Tabla de Smarald: „Şi cum mate lucrurile se aseamănă cu Unul

şi vin dintr-Unul, prin mijlocirea Unului, tot aşa lucrurile s-au născut dintr-un acelaşi singur lucru prin potrivire. "

Poate că în schema celor şapte corpuri, pe care deja v-am menţionat-o la început, corpul eteric figurează separat de corpul fizic, dar în realitate acest lucru nu este distinct. Corpul eteric înseamnă încă corpul fizic, dar în partea lui cea mai subtilă, asemenea pulberii care zboară în aer, asemenea fumului: există emanaţii care se formează împrejurul lui, emanaţii care îl însoţesc. Corpul eteric este o parte a corpului fizic, este aburul corpului fizic, dacă m-aş putea exprima aşa, dar nu este încă sufletul. Sufletul vine după corpul fizic, el constituie o regiune încă şi mai subtilă, acolo unde începe zona sentimentelor şi a gândurilor. Iar spiritul? Este o repetiţie a sufletului într-un plan superior.

Spiritul înseamnă de asemenea regiunea gândurilor şi a sentimentelor, dar de o puritate înaltă, umplute de o lumină extrem de puternică, în spirit nu se mai găseşte nimic necurat, inferior, în vreme ce în suflet se pot găsi atât lucruri bune, cât şi rele. Iată un lucru încă neclar în filozofie. Ce să mai spun de limbajul obişnuit! Folosim aşa cum dorim cuvântul „spirit”. Spunem despre cineva că este „un spirit răuvoitor, şmecher sau rău intenţionat.”.. Dar nu, nu spiritul cuiva poate fi şmecher, răuvoitor sau rău intenţionat, ci intelectul sau sufletul, căci sufletul este în acelaşi timp şi bun şi rău: el este un intermediar între corp şi spirit, o jumătate a lui fiind murdărită de către corpul fizic iar cealaltă jumătate fiind purificată de către spirit. Deci, toate explicaţiile pe care le auzim nu sunt corecte, ele nu sunt susţinute de o cunoaştere reală. Spiritul nu poate conţine vreodată ceva rău sau

murdar, altfel nu ar mai fi spirit. Nucleul este depozitul vieţii şi din acest motiv se află într-o stare de puritate absolută. Deci spiritul, spiritul care vine de la Dumnezeu este pur şi luminos. Nu trebuie să facem niciodată vreo confuzie.

Vedeţi că şi flacăra este deja un limbaj. Ce face ea? Arde toate impurităţile, căci focul nu conţine nici o impuritate şi nu suportă decât ceva la fel de pur ca el. În timp ce aerul şi apa pot fi poluate, pot accepta impuriăţile, doar focul este singurul care nu le acceptă, el le arde. Din contră, pământul absoarbe totul: aceasta este calitatea lui şi el atrage ca un magnet tot ceea ce este impur şi murdar, ca să le transforme în laboratoarele sale.

Regăsim sufletul, spiritul, corpul, peste tot în diferite combinaţii, dar corespondenţele, rolul, aplicaţiile sunt identice. Vreţi să mai aflaţi unde mai putem găsi sufletul, spiritul şi corpul? Să luăm un flacon de parfum. Flaconul este corpul, lichidul este sufletul iar parfumul pe care îl degajă este spiritul. Lichidul hrăneşte spiritul; când lichidul se termină, dispare şi parfumul, rămâne doar sticla şi cum o sticlă goală nu are nici o valoare, o aruncăm. La fel şi omul, când moare îl îngropăm; când sufletul şi spiritul dispar, rămâne numai corpul şi spunem: „înmormântaţi-l!” De ce este închis cu atâta atenţie flaconul de parfum? Pentru că, rămânând deschis, parfumul s-ar evapora. La fel, spiritul este foarte volatil, el se simte închis în „flaconul“ său şi nu prea îi place să-şi piardă libertatea, el doreşte mereu să se întoarcă în patria lui, spre Sursă. De aceea, pentru a-l putea ţine pe pământ, el trebuie hrănit, adică îi trebuie suflet şi apoi trebuie închis ermetic într-un corp. Lucrurile vi se par clare acum?

Partea cea mai grosolană a hranei are ca scop formarea şi consolidarea scheletului corpului fizic în procesul nutriţiei. În timp ce, sufletul hranei pătrunde în sânge, circulând prin organism, însufleţindu-l. Este mereu acelaşi principiu: sângele, adică lichidul, hrăneşte sufletul. Şi spiritul, unde se află spiritul? în sistemul nervos. Sistemul digestiv - sistemele circulatorii şi respiratorii - sistemul nervos, iată încă o dată corpul, sufletul şi spiritul. Sângele este acela care hrăneşte, alimentează; el hrăneşte chiar şi nervii. De aceea, când omul îşi purifică organismul, el îşi purifică şi sângele, adică sufletul, şi activitatea spiritului devine astfel foarte intensă şi se manifestă din plin. Vedeţi, totul are un sens.

Cap. 7 - Cunoaştere exterioară, cunoaştere interioară

De secole şi milenii, ştiinţa şi religia nu încetează să se confrunte, pentru că ele nu ajung să fie de acord în privinţa adevărului despre lume şi fiinţe. În această luptă învinge uneori religia, alteori ştiinţa. În epoca noastră, ştiinţa este învingătoare: timp de secole s-a încercat exterminarea ei, pretinzându-se că toate descoperirile acesteia sunt inspirate de Diavol, dar acum ea are posibilitatea 54 se răzbune, iar religia este învinsă. Pentru a înţelege mai bine ceea ce vă spun, vă voi da un exemplu.

închipuiţi-vă o sferă, având un om la exteriorul ei iar un. altul aflat în interiorul acesteia; evident, fiecare dintre ei îşi dă cu părerea: acela care se găseşte în afară, pretinde că sfera este convexă, iar celălalt că este concavă... Ei bine, să presupunem acum că sfera reprezintă întreg universul. Persoana care se găseşte

în exterior este omul de ştiinţă: el vorbeşte şi scrie, explicând ceea ce vede. El spune lucruri adevărate, dar valabile numai pentru partea exterioară, obiectivă. Acela care se găseşte în interior, este misticul, credinciosul, şi prezintă lucrurile în alt fel, dar şi el se află în adevăr. Atunci, oare până când va dura lupta? Este nevoie de prezenţa celei de-a treia persoane care să reunească cele două laturi, ca să poată face sinteza. Ea îi va spune primului om: „Tu, care te afli la exterior, ai dreptate în proporţie de cincizeci la sută“ iar celuilalt: „Tu, care te găseşti în interior, ai şi tu dreptate în proporţie de cincizeci la sută, dar întregul adevăr, de sută la sută, numai eu îl posed, căci am posibilitatea să mă aflu simultan şi înăuntru şi în afară: prin inima, prin sufletul meu, eu mă aflu înăuntru; prin intelectul meu, mă găsesc în afară“.

Pentru marea majoritate a oameni a secolului al XX-lea, lumea obiectivă, realitatea vizibilă, palpabilă şi explorată prin intelect, are primordialitate asupra lumii subiective, a sentimentului şi a senzaţiei, a experienţei trăite. Şi totuşi, tocmai această lume subiectivă este mai importantă căci, în final, contează ceea ce trăiţi şi nu ceea ce se găseşte în afara voastră şi lângă voi. Realul este tocmai ceea ce simţiţi. Dacă vă simţiţi persecutaţi, dacă vă credeţi urmăriţi de hoţi sau de arătări înfiorătoare, chiar dacă acestea nu există în mod obiectiv, faptul nu are nici o importanţă, căci voi sunteţi înspăimântaţi şi suferiţi; pentru voi, aceasta este o realitate. Acum, închipuiţi-vă că deţineţi multe bogăţii: dacă în interior nu le simţiţi, dacă nu vă bucuraţi de ele, dacă nu profitaţi de ele, este ca şi cum nu aţi avea nimic. Deci, la sfârşit, trebuie să fiţi de acord cu faptul că lumea interioară, subiectivă, este mai importantă; da, adică ceea ce trăiţi, ceea ce

simţiţi, Dacă vă simţiţi în bucurie şi în împlinire, oare este atât de important dacă, în exterior, vă aflaţi în mizerie?

Deci, latura interioară a fiinţei ocupă primul plan. Este simplu şi evident, dar majoritatea oamenilor nu o înţelege, căutând cu ardoare latura exterioară a lucrurilor. Da, căci latura exterioară poate fi văzută şi observată, desenată, etc... dar nu şi trăită, iar dacă dorim să o trăim cu adevărat va fi greu, căci trebuie să avem deja anumite dispoziţii interioare. În faţa minunăţiilor naturii, acela care nu are nici un sentiment de frumuseţe, va rămâne impasibil şi rece. În vreme ce, artistul de abia vede un peisaj, un chip, şi începe imediat să vibreze, să deseneze, să scrie sau să compună, fiindcă în ei zace deja o întreagă lume de bogăţie şi frumuseţe.

Dar cum să îi convingem pe oameni de realităţi atât de simple şi clare? Ei vor să stăpânească totul în planul fizic, să acumuleze, tocindu-şi aici facultăţile percepţiei subtile; şi astfel ei obţin, stăpânesc... dar nu se bucură de nimic. Asemenea veşnicului seducător, mereu în căutarea femeii visurilor sale care îl va face în sfârşit fericit. În interiorul fiinţei sale, acest om nu şi-a dezvoltat sensibilitatea, închipuindu-şi că numai o căutare exterioară îi va aduce lucrul mult dorit. Dar nu a găsit nimic nici aici. Câţi bărbaţi şi femei nu am întâlnit care se agăţau de iubirea exterioară, fiindcă în interiorul fiinţei lor nu erau în stare să simtă nimic! Da, erau cu toţii paralizaţi!... Trebuie să învăţăm să nu ne mai sprijinim atât de mult pe latura exterioară a lucrurilor, ci să folosim cele mai mici ocazii care se ivesc, ca să gustăm din măreţia Cerului.

Când un băiat începe să iubească o fată, totul este atât de poetic încât, dacă faţa îi dăruieşte băiatului o

petală de trandafir, acesta este atât de mişcat şi va păstra petala ca pe un talisman. Ce găsim totuşi în acea petală? Poate, nimic. Dar el o respiră şi simte fluidul prietenei sale, îi simte sufletul şi gândirea, se vede apărând în faţa ei aidoma unui poet, a unui cavaler sau cuceritor. Aici nici nu mai este nevoie de îmbrăţişare, ajunge o simplă privire sau o strângere de mână, ca să trăiască zile în şir cu amintirea acelor momente, ca şi cum întreg universul s-ar fi găsit în sufletul lor. Dar când vor începe să se apropie trupeşte, luând doze alopatice, nu vor mai trăi acele senzaţii subtile, fiindcă în interior ceva s-a tocit, s-a micşorat. Deci, ca să retrăiască încă câteva senzaţii, trebuie să mărească doza, să-şi înmulţească aventurile. Dar şi aici intervine, la un moment dat, plictiseala, asemenea oamenilor care se ghiftuiesc zilnic cu multă mâncare şi băutură. Numai lacomii nu ştiu să aprecieze cu adevărat savoarea unei hrane.

Oamenii îşi fac mult rău, necunoscând deloc aceste legi. În iubirea lor, ar trebui să se întoarcă către dozele homeopatice, căci ele sunt cele mai eficace. De ce? Fiindcă ele sunt simţite de către corpurile subtile. între aceste corpuri subtile există destul spaţiu la nivelul particulelor, iar vibraţia poate fi mult accentuată. Dozele homeopatice ating corpurile subtile, în vreme ce dozele alopatice ating numai corpul fizic: de fapt, ca să fie sensibilizat, corpul fizic trebuie să primească doze mari, dar în acel moment celelalte corpuri nu mai reacţionează deloc. Este o lege. Dozele homeopatice nu acţionează numai asupra corpului fizic, deoarece particulele corpului, fizic sunt prea compacte, prea apropiate unele de celelalte. Ca să le atingem, trebuie să le bombardăm cu doze masive. În vreme ce,

corpurile eteric, astral şi mental care sunt subţiri, subtile, sunt mereu atinse de dozele homeopatice.

Vă veţi întreba: „Dar cum pot aceste doze să atingă apoi corpul fizic?“ Cu ajutorul altor corpuri. Aveţi o sumedenie de exemple în viaţa zilnică. Ce semnificaţie au o privire sau un cuvânt? O doză homeopatică. Aţi primit o privire plină de ură, vi s-au spus cuvinte dure, şi iată-vă aproape căzuţi la pat. Deşi, n-aţi fost nici bătuţi, nici răniţi! Atunci, cum se face că trupul fizic este bolnav şi aproape anihilat? Acest lucru s-a petrecut prin intermediul corpurilor astral şi mental. O privire sau un cuvânt v-au provocat răul, încât sentimentele de dezolare sau de frică s-au reflectat direct asupra corpului fizic. Sau dimpotrivă, vă simţiţi vlăguiţi şi fără forţă... un prieten vine să vă întâlnească, spunându-vă câteva cuvinte amabile, însoţite de priviri calde, şi iată-vă din nou întineriţi! Prietenul v-a dat câteva doze homeopatice, pe care corpurile voastre subtile le-au primit şi transmis corpului fizic. În acel moment, anumiţi curenţi şi anumite comunicări s-au restabilit în voi, punându-vă pe picioare.

Să revenim însă la inimă şi la intelect. Am spus că, intelectul lucrează asupra lumii obiective, şi că posedă cincizeci la sută din adevăr. Şi totuşi, dacă îi luăm în considerare importanţa, mai degrabă am da inimii un mai mare procentaj, adică sentimentului, clipei trăite, căci a trăi în miezul lucrurilor înseamnă mult mai mult decât să înveţi sau să citeşti... A trăi înseamnă mult mai mult decât să te educi. Evident, prin intelect veţi cunoaşte multe lucruri, dar ele vor rămâne de-a pururea teoretice şi superficiale, ele nu vor atinge niciodată profunzimea fiinţei voastre. Ceea ce veţi înregistra intelectual, se va înregistra în anumite

straturi cerebrale, dar acestea vor fi mereu superficiale iar cunoştinţele se vor şterge repede, ele vă vor părăsi şi veţi uita totul repede. Priviţi numai ceea ce aţi uitat din cărţile ce le-aţi citit! Şi totuşi, acest lucru s-a înregistrat... Da, dar la suprafaţă, iar tot ceea ce este la suprafaţă este uşor de şters. Dar dacă am lua acum exemplul unei experienţe ce aţi trăit-o, ce aţi simţit-o şi gustat-o, orice aţi spune, nu aţi uita-o întreaga viaţă, este imposibil să o faceţi! De ce? Fiindcă aceste lucruri sunt înregistrate în straturile cele mai profunde, în inima fiinţei voastre.

Aş spune că, nouă din zece oameni se plimbă la suprafaţa existenţei: ei nu trăiesc, ei nu simt... adică aş spune că ei nu trăiesc esenţialul. Poate că citesc şi scriu, vorbesc, dar nu trăiesc o adevărată experienţă. Trebuie să trăiţi lucrurile, numai în acel moment ele rămân în voi întru veşnicie. Da, numai lucrurile care le veţi putea lua cu voi nu se vor putea şterge din memorie, chiar şi după moarte, ele vor rămâne veşnic verificate de voi înşivă, de propria voastră existenţă, de sufletul, de inima voastră. Restul, adică cunoştinţele dobândite în şcoli înalte sau din cărţi, le veţi lăsa aici, pe pământ, atunci când veţi părăsi pământul. Nu veţi putea transporta această ştiinţă, fiindcă ea nu vă aparţine, ea nu este parte din fiinţa voastră. Tot ceea ce aţi obţinut este ştiinţa altora, luată sau împrumutată, şi atunci aceasta vă va părăsi fără îndoială. Când veţi reveni pe pământ, nu veţi putea beneficia de ea nici măcar de la naştere, veţi trebui să reînnodaţi ciclul, să mergeţi la şcoală, să citiţi cărţi, să vă educaţi... Oh, ce pierdere de timp şi de energie!...

Iată cum oamenii sunt obligaţi să reînceapă, de la o reîncarnare la alta, aceleaşi învăţături. Ei nu-şi pot nici măcar aminti ceea ce au învăţat în alte reîncarnări,

fiindcă au făcut-o într-o manieră intelectuală, superficială, exterioară. În vreme ce, Iniţiaţii încearcă să aleagă esenţialul şi să-l trăiască. Ei aruncă restul, iar dacă nu l-ar face în mod conştient sau voluntar, ei vor fi obligaţi să-l facă într-o bună zi, atunci când vor părăsi pământul. Trebuie să vă trăiţi propria experienţă, gustând-o, verificând-o, practicând-o până atunci când vă va intra în sânge, când vă va deveni chintesenţă, când va fi cu adevărat a voastră, când nimic şi nimeni nu vă va putea-o fura. Şi când veţi reveni pe pământ, veţi aduce cu voi această ştiinţă, nu veţi începe de la punctul zero, dar îi veţi adăuga acestuia o adevărată ştiinţă

Acum, eu nu aş vrea să vă spun că nu trebuie să studiem sau să citim... Da, trebuie să o facem. Vedeţi ceea ce se întâmplă când veniţi aici, într-o Şcoală Iniţiatică. Mai întâi, începeţi să învăţaţi, căci nu veţi simţi şi nu veţi gusta de la început adevărurile ce vă sunt prezentate, dacă nu veţi face cunoştinţă în prealabil cu ele. Diferenţa va fi că, aici veţi fi siliţi să puneţi accentul pe viaţă. Şi atunci, totul se va schimba: nu veţi mai fi siliţi să adunaţi şi să puneţi mereu în prag tot felul de lucruri ciudate şi inutile, asemenea unui birou de informaţii. Aici vi se oferă materiale, adică sunteţi instruiţi; dar depinde numai de voi dacă veţi alege ceea ce vă convine cel mai mult, cel mai apropiat sufleteşte de temperamentul vostru, şi mai ales depinde numai de voi să construiţi şi să puneţi în practică.

Dar, oamenii nu construiesc nimic în general cu ştiinţa lor; totul le este răspândit în şifoniere şi biblioteci. Iată încă un mare păcat omenesc. Oamenii nu zidesc nimic cu ştiinţa lor, ei sunt jurnalişti, scriitori sau profesori, şi cu toate cele ce ştiu, ei pot fabrica

câte ceva, poate că scriu câte un articol sau câte o carte, educă o clasă de elevi, dar nu îşi zidesc propria locuinţă, propriul templu, adică propriul viitor.

În toată ştiinţa pe care v-am oferit-o, depinde numai de voi să alegeţi materialele, adică câteva metode. Eu sunt obligat să vă pun pe masă tot felul de fructe şi legume - vorbind în mod simbolic - iar de voi depinde să luaţi ceea ce vă place şi ceea ce convine propriului stomac. Iar dacă eu vă prezint câte ceva, aceasta nu înseamnă că trebuie să înghiţiţi totul şi să cădeţi bolnavi... Nu, trebuie să luaţi numai trei sau patru exerciţii sau metode, practicaţi-le întreaga viaţă şi ele vă vor aduce rezultatele cele mai neaşteptate, indiferent de orice alt lucru aţi încerca. Eu aşa procedez: eu m-am oprit asupra câtorva adevăruri. Dar, am ales pe toate acelea care cuprind întregul, care se află în miezul lucrurilor şi pe care, exersându-le, le-am putut practica, atingând întreg universul. Eu nu mă împrăştii, fiindcă ştiu că acest lucru nu duce la nimic bun.

Iată de ce insist atât de mult ca să învăţaţi să simţiţi lucrurile, să le gustaţi, apoi să le puneţi în practică, împlinindu-le, depăşind superficialitatea, adică domeniul obiectiv.

Hotărâţi-vă să trăiţi marile adevăruri ce vă sunt date aici căci, neîmplinindu-le şi netrăindu-le, nu le veţi putea lua niciodată cu voi şi revenind într-o viitoare reîncarnare, veţi fi obligaţi să reîncepeţi totul de la zero. Anumiţi virtuoşi cântă, fără să trăiască cu profunzime interioară actul muzical; deci, când vor reveni pe pământ, deşi au fost consideraţi ca mari muzicieni ai trecutului, ei vor fi siliţi să reînceapă ciclul instruirii de la început. În vreme ce, adevăraţii muzicieni, aceia care au trăit cu adevărat muzica, vor

pleca oriunde cu talentul lor, iar când se vor întoarce pe pământ, la cinci sau şase ani vor putea compune, asemenea lui Mozart. Iar alţii vor deveni genii ale matematicii, de la cea mai fragedă vârstă, căci într-o reîncarnare anterioară ei nu s-au mulţumit numai cu studiul matematicii, din punct de vedere intelectual, ei au trăit-o cu adevărat... Chiar sunteţi uimiţi de faptul că matematica poate fi trăită? Nu, nu trebuie. Tot ceea ce este abstract, tot ceea ce este atât de îndepărtat de noi, poate fi trăit cu adevărat, poate fi atins şi gustat, poate fi împlinit. Dar oamenii nu trăiesc, ei amestecă lucrurile, le studiază la suprafaţă, nu le trăiesc cu adevărat; atunci, nici nu le vor cunoaşte. E ca şi cum un scriitor care nu a cunoscut iubirea, ar vorbi despre iubire şi ar tipări o carte despre iubire, deşi nu a simţit niciodată cu adevărat iubirea. Poate că, atunci când se va îndrăgosti, nici măcar nu va mai putea scrie vreun cuvânt, dar va înţelege într-un fel lecţia iubirii.

Secretul adevăratei inteligenţe este acela de a înţelege, de a simţi, de a acţiona după această învăţătură vastă, profundă, după această senzaţie care nu înşeală niciodată. Adevărata inteligenţă înseamnă intuiţie, căci intuiţia nu are nevoie să facă nici calcule, nici cercetări, ea este instantanee, ea vede dintr-o ocheadă, ca loveşte dintr- odată, şi tot aşa îşi dezvăluie descoperirile. Intuiţia este, în acelaşi timp, o senzaţie şi o înţelegere: lucrurile trebuie simţite şi înţelese deopotrivă. Deci, o inteligenţă superioară este aceea care posedă primul element indispensabil: viaţa. Iar când avem această inteligenţă, când o iubim, când credem în ea şi când o admirăm, acolo unde toţi îşi rup gâtul, noi înţelegem imediat. Da, atunci când începem să descoperim realitatea aşa cum este, cu cele două

feţe ale ei, obiectivă şi subiectivă, vom descoperi că totul este extrem de simplu de înţeles.

Cap. 8 – De la intelect la inteligenţă

Cei mai mulţi oameni se lasă conduşi de instincte. În sine, acest lucru nu este rău, dar ascultând astfel de forţele instinctive, ei ajung să acţioneze ca animalele. Ori, dacă omul a devenit o fiinţă dotată cu gândire şi raţiune, nu îi este dat să rămână prin comportamentul său în regiunea animală. Veţi spune: „Dar nu există oare şi momente în care ne putem lăsa conduşi de instincte?” Ba da, bineînţeles, şi vom vedea acum în ce condiţii o putem face.

La originea lui, omul era un spirit pur creat după chipul lui Dumnezeu, el trăia în sânul Veşniciei, dar pe măsură ce a început coborârea în materie, toate trăirile în pace, frumuseţe şi lumină s-au închistat în el, şi astfel a uitat totul. Totuşi, această experienţă a rămas înscrisă în acea regiune pe care Iniţiaţii o numesc supraconştiinţă: ea este regiunea viitorului şi a trecutului îndepărtat, mult mai îndepărtat decât trecutul comun pe care îl avem împreună cu animalele: este trecutul vieţii noastre în Paradis. Pentru ca această lume să poată ieşi la suprafaţă şi să se poată exprima, trebuie ca omul să se lase purtat de anumite instincte, dar evident este necesară o lucrare prealabilă de organizare şi de purificare interioară, pentru a deschide câteva drumuri până în această regiune; numai îndeplinind toate aceste condiţii, el va putea declanşa curenţii divini care sunt lumină pură, muzică pură, inspiraţie pură... lăsându-se condus de aceştia. Aşa procedează măriile genii, marii creatori: pictori, poeţi, muzicieni... Ei se lasă în voia forţelor

superioare, impregnându-se cu substanţa acestora. Dar în prealabil ei au făcut o lucrare de adaptare, de exersare, pentru ca aceşti curenţi din înalt să le poată străbate fiinţa.

În actuala voastră etapă de dezvoltare, este bine să nu vă lăsaţi pradă impulsurilor proprii, este mai bine să le controlaţi, să le stăpâniţi, mulţumită unei lucrări a intelectului. Căci aici se află adevărata funcţie a intelectului: să controleze, să stăpânească anumite impulsuri animalice care poate că au fost bune cândva în trecut, dar care astăzi produc numai râu. Stăpânirea de sine vă este cerută în orice meserie; nimănui nu îi sunt lăsate pe mână maşini şi aparate pe care nu le poate stăpâni. De ce nu s-ar întâmpla aceiaşi lucru şi în forul vostru interior? Trebuie să vă obişnuiţi să reflectaţi, să analizaţi mobilele faptelor voastre, ca să puteţi face o triere, păstrând numai ceea ce este binefăcător pentru voi şi pentru alţii. Aceasta este lucrarea intelectului, şi îndată ce a fost făcută, veţi putea oferi posibilitate de manifestare tuturor forţelor care vă depăşesc, devenind conductori cereşti, expresii ale Divinităţii. Intelectul va avea mereu sarcina să facă această lucrare de organizare, de clarificare, de armonizare, pentru ca omul să poată fi folosit de către aceşti curenţi.

Bineînţeles, pentru moment, intelectul este considerat altfel. De când şi-au dat seama că mulţumită puterii lui pot explora materia, acţionând asupra ei, oamenii cultivă această putere ca şi cum nu s-ar găsi nimic deasupra ei, şi astfel întâlnim în lume oameni extrem de cultivaţi şi dotaţi din punct de vedere intelectual. Dar acum se pune problema de a şti de ce. În ciuda acestor achiziţii şi cunoştinţe, oamenii nu s-au ameliorat. Dimpotrivă chiar, există din

ce în ce mai mulţi delicvenţi, răufăcători, bolnavi psihici. Peste tot se cultivă ura, răutatea, agresivitatea şi violenţa. Şi peste tot apar din ce în ce mai multe tulburări, revolte şi războaie. Nu se poate să nu ne punem întrebarea: cum se face că intelectul este neputincios în faţa acestor manifestări, favorizându-le chiar?

Observăm mulţi oameni instruiţi, în toate domeniile, dar care duc o viaţă dezordonată, necinstită şi criminală decât ceilalţi neştiutori, căci ştiinţa lor le permite să reuşească mai bine în ceea ce fac. Dar ei au scăpat din vedere un punct esenţial: dezvoltându-şi cu precădere intelectul, capacitatea de cunoaştere, ei nu au dat dovadă că şi-ar fi cultivat o facultate susceptibilă să le însufleţească această cunoaştere. Acum, întreaga lume este luată în angrenaj, chiar şi spiritualiştii; ei s-au intelectualizat într-atât, încât nu mai duc o adevărată viaţă spirituală, nu mai au strălucire, nu mai pot trezi şi în alţii latura divină. Ei sunt reci, stereotipi, căci aceasta este adevărata natură a intelectului: el este rece, lipsit de însufleţire şi de viaţă.

Instruirea este un lucru bun, dar ea nu poate salva lumea, dimpotrivă, căci oamenii împinşi în această direcţie îşi vor folosi cunoştinţele ca să-şi domine semenii, să îi asuprească, să îi stăpânească. Priviţi cum se comportă toţi aceşti oameni capabili şi instruiţi. Veţi replică că, poate aceasta este firea lor. Nu, greşeala constă tocmai în instruirea pe care au primit-o sau mai degrabă în orientarea ei greşită, deoarece aceasta le întăreşte tocmai natura lor inferioară. Da, tot ceea ce oamenii învaţă poate fi folosit de aceştia ca materiale sau instrumente puse în slujba naturii llor inferioare; ei nu primesc nici măcar vreo cunoştinţă care le-ar

permite să lucreze asupra acestei naturi inferioare, dominând-o. Li se oferă arme, fără să li se dea idealul de ameliorare, şi atunci ei se folosesc evident să-şi satisfacă poftele cele mai joase.

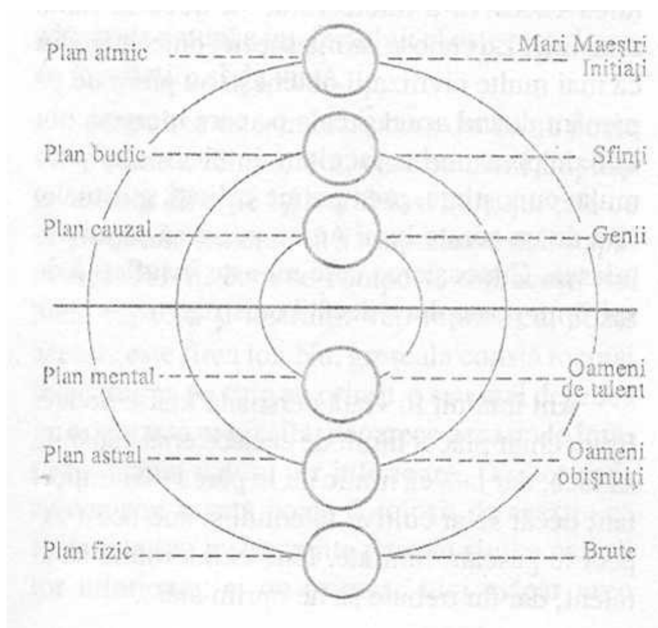
Este extraordinar să vezi cum instruirea acţionează asupra majorităţii oamenilor: ei se consideră deja ca nişte fiinţe superioare, devin orgolioşi, ambiţioşi, reci, sfidători. Acest lucru este extrem de periculos. Chiar dacă aţi cunoaşte toate ştiinţele pământene, ar trebui să vă arătaţi simplu, călduros şi primitor.

Oare de ce nu se observă faptul că dezvoltarea excesivă a intelectului va duce la ruina omenirii? Eu cunosc istoria speciei omeneşti, ştiu că mai multe civilizaţii omeneşti au pierit de pe pământ, luând aceeaşi cale pe care mergem noi astăzi: prea multe facultăţi intelectuale, prea multe cunoştinţe, prea puţine calităţi spirituale. Iată de ce aceste lumi nu au putut să supravieţuiască. Cunoaşterea care nu este însufleţită de spirit nu poate duce decât, la distrugere.

Am întâlnit în viaţă persoane foarte dotate. Eram chiar plăcut uimit de ceea ce erau capabile să facă, dar iată că nimic nu le părea mai important decât să-şi cultive talentul, şi sub acest aspect le găseam limitate. Este extraordinar să ai talent, dar nu trebuie să ne oprim aici...

Putem clasa oamenii în şase categorii: bruta, cea mai apropiată de animal; omul obişnuit; omul talentat; geniul; sfântul; şi în sfârşit Maestrul, Iniţiatul care este aproape de îngeri. Geniul este deasupra omului talentat, da, dar sfântul este deasupra geniului., căci el posedă puritatea şi iubirea, ceea ce nu este întotdeauna şi cazul geniilor. Şi un Maestru? De ce se află un Maestru deasupra unui sfânt? Sfântul este pur, el trăieşte în iubirea celestă, dar nu posedă neapărat

cunoaşterea şi puterea, în timp ce un Maestru este deja un sfânt, dar care a dezvoltat şi cunoaşterea şi puterea.

Nu este suficient să-ţi dezvolţi talentele, căci aşa cum puteţi urmări pe schemă, talentele aparţin încă domeniului personalităţii şi putem spune că pentru majoritatea oamenilor, harurile intelectuale şi artistice nu sunt decât ocazii de întreţinere a personalităţii. Trebuie însă să mergeţi mai departe, dorind u-vă să dezvoltaţi calităţi care vă vor transforma în genii, în sfinţi, în Iniţiaţi. Deci, simplul talent nu trebuie să devină un ideal pentru voi. Voi trebuie să aveţi cel mai înalt ideal: aceia de a vă asemui cu soarele, făcând să ţâşnească viaţa, să o trezească, să inspiraţi şi să împliniţi creaturile, aşa cum o face soarele...

Nenorocirea oamenilor este că, ocupându-se de dezvoltarea intelectului, au reuşit să taie legăturile cu lumea superioară şi această ruptură a făcut din ei o pradă pentru forţele obscure ale subconştientului de

unde primesc continuu impulsuri nocive. Căci, subconştientul reprezintă lumea animală în care oamenii au trăit milioane de ani, devorându-se, masacrându-se între ei. Trebuie să ieşiţi din această regiune a subconştientului. Trebuie să ieşiţi chiar din regiunea conştiinţei, pentru că şi aici omul este influenţat de lumea inferioară şi intelectul munceşte numai pentru a satisface nevoile inspirate de lumea inferioară. Intelectul nu poate munci pentru un ideal de nobleţe şi de generozitate, abandonat lui însuşi, ci numai pentru a aranja afacerile de natură inferioară.

Intelectul nu ne este suficient când suntem confruntaţi cu problemele existenţei. El este capabil să reflecteze pentru a-şi da seama de ceea ce se întâmplă, dar nu pentru a găsi o adevărată soluţie. Soluţiile pe care acesta le găseşte sunt întotdeauna inferioare: şiretenie, înşelarea celorlalţi, deposedarea sau distrugerea, pentru a se putea afirma el. De aceea intelectul nu este intelingenţă, este prea egoist, prea limitat. Adevărata inteligenţă începe în momentul în care omul învaţă să lege intelectul cu lumea superioară a supraconştiinţei, devenind capabil să-şi stăpânească gândurile şi sentimentele, folosindu-le pentru binele întregii omeniri.

Toate fiinţele care au ştiut să lucreze în acest sens au fost capabile de realizări sublime: există exemplul anumitor filozofi, savanţi sau artişti, dar mai ales al unor Iniţiaţi. Toţi ceilalţi, luptători sau cuceritori care au devastat lumea, trebuie uitaţi, trebuie şterşi din memorie, istoria nu va avea nimic de pierdut; trebuie să ne oprim numai asupra acelora care au rămas în contact cu lumea superioară de unde au primit inspiraţia ce a dus cu adevărat la progresul umanităţii.

Deci, reţineţi bine aceste lucruri: este normal ca omul să utilizeze intelectul, ca să acumuleze anumite cunoştinţe ce îi permit să acţioneze asupra materiei; dar ceea ce ar trebui să îi inspire activitatea, este tocmai voinţa de a face curenţii divini să coboare din supraconştiinţă până la conştiinţă, şi chiar până la nivelul subconştientului , pentru ca acesta să poată fi curăţat, purificat, iar toate fiarele din el înlănţuite. Numai atunci intelectul devine cu adevărat inteligenţă.

Cap. 9 - Adevărata iluminare

Discipolii unei Şcoli Iniţiatice învaţă să-şi stăpânească gândul, ca să poată merge în alte regiuni, mult mai îndepărtate, mult mai sus situate, gustând din senzaţiile sublime de visare şi extaz. înţelepţii Indiei spun că intelectul este asasinul realităţii, şi acest lucru este plin de adevăr: este imposibil de cunoscut realitatea numai cu ajutorul intelectului. Poate că vom putea cunoaşte o mulţime de detalii la suprafaţă, dar niciodată realitatea, chintesenţa. Numai inimii i-a fost dată facultatea de a pătrunde în realitate.

Suprafaţa şi miezul lucrurilor... lumea obiectivă şi lumea subiectivă... Aceste două laturi există, intelectul este predestinat să exploreze lumea obiectivă, iar inima pe cea subiectivă. Dar când Iniţiaţii vorbesc despre inimă, nu este vorba despre inima fizică, nici despre sentiment. Când Iniţiaţii vorbesc despre inteligenţa inimii, ei se referă la sufletul ce este însoţit de toate facultăţile sale de a simţi realitatea, de a atinge miezul lucrurilor. Altminteri, este sigur că senzaţia nu poate constitui un criteriu de referinţă sigur. Câţi oameni nu reduc totul la propriile lor senzaţii. Desigur că aceste senzaţii au o bază reală,

dar ele sunt un caz particular, ele sunt fragmentare şi parţiale, adesea greşite şi aducătoare de boli. Cât despre aceia care reacţionează numai cu intelectul lor, ei nu nici o experienţă despre adevărata realitate. Deci, nu putem avea încredere nici în unii, nici în ceilalţi;

Pentru Ştiinţa Iniţiatică există două categorii de gânduri şi tot două categorii de sentimente, unele inferioare şi altele superioare. În planul cauzai, situat deasupra planurilor astral şi mental. gândul şi sentimentul se confundă, este posibil să simţi şi să înţelegi în acelaşi timp. Iată un adevăr inaccesibil pentru majoritatea oamenilor, care nu cunosc din propria lor structură decât anumite manifestări ale corpului fizic, ale corpului astral şi a celui mental inferior. Ei nu au nici o idee despre faptul că există posibilităţi superioare de gândire, de simţire şi de acţiune. Numai aceia care a făcut experienţe în acest domeniu, acela care a trăit extazul, cunoaşte această stare în care gândul se opreşte, în vreme ce o altă facultate se trezeşte, ceva ce este în acelaşi timp o senzaţie şi o înţelegere, dar fără intervenţia gândului.

Pentru mine, toate aceste lucruri sunt foarte clare, căci Cerul mi-a oferit posibilitatea să trăiesc aceste stări: eu am atins, am simţit, am înţeles. Dificultatea începe atunci când vrei să explici aceste experienţe care sunt minute de viaţă dintr-o altă dimensiune. Este imposibil să te faci înţeles. Dar aş dori cel puţin să înţelegeţi un lucru, acela că nu trebuie să vă închipuiţi faptul că veţi cunoaşte adevărul numai cu ajutorul intelectului. Trebuie să treziţi acum în voi un intelect superior, care în acel moment nu va mai fi intelect, ci spirit. La fel şi în cazul când veţi dori să simţiţi

împlinirea, atunci va trebui să treziţi în voi nu numai inima, ci şi sufletul.

Cei mai mulţi oameni se zbat între inimă şi intelect, fără să înţeleagă că acestea sunt necesare, dar insuficiente, fiind necesară dezvoltarea unei a treia facultăţi: intuiţia. Intuiţia este în acelaşi timp o inteligenţă şi o sensibilitate, dar o inteligenţă şi o sensibilitate de nivel superior. Intuiţia vă descoperă toate adevărurile şi ea este superioară clarviziunii. Clarviziunea nu vă aduce altceva decât o viziune obiectivă a planului astral sau mental: vedeţi şi sunteţi îngroziţi sau încântaţi, asta este tot. În timp ce, intuiţia nu vă arată nimic, dar înţelegeţi lucrurile ca şi cum le-aţi vedea de sute de ori mai bine, şi le trăiţi, le simţiţi. Intuiţia este deci superioară clarviziunii, şi ea este aceea care dă iluminarea.

Anumiţi spiritualişti, mai ales cei din Orient, încearcă să dobândească această intuiţie creând vidul. Mi-ar place să cred că unii dintre ei reuşesc, dar când am fost în Japonia, am locuit un anumit timp într-o mănăstire budistă pe un munte, nu departe de Tokyo, şi acolo am observat viaţa călugărilor, meditaţiile şi exerciţiile lor. Mijloacele mele de investigaţie sunt poate limitate, bineînţeles, dar atât cât am putut observa, participând la toate activităţile lor. am văzut din nefericire că vidul, aşa cum îl înţelegeau ei, era într-adevăr vid. Nu vreau să critic, dai⁻ din ceea am învăţat din adevărata Ştiinţă Iniţiatică, vidul nu trebuie să fie un scop în sine. Trebuie să creem vidul ca să obţinem împlinirea, iar această împlinire trebuie să se reflecte pe chip şi în întreaga atitudine a discipolului sau a iniţiatului.

Deci, când am fost în acea mănăstire budistă din Japonia, am participat la meditaţiile cave aveau loc

dimineaţa devreme şi seara. Am fost mereu uimit că după acele meditaţii, care de altfel erau foarte lungi, nu se vedea nici o schimbare pe faţa călugărilor, nici o lumină,, nimic. Oare ei erau obosiţi? Erau săturaţi după atâţia ani de practică? Nu ştiu, dar pentru mine, când meditezi, când intri în contact cu lumea divină, dacă nu apare nimic nou, însufleţit, luminos, expresiv, înseamnă că acea meditaţie a fost inutilă. Repet, vidul nu este un scop în sine. El trebuie să servească la obţinerea împlinirii.

Vidul este manifestarea principiului feminin iar împlinirea este manifestarea principiului masculin. Deci, dacă cele două nu sunt împreună, totul este pierdut. Aveţi o bucată de cremene (ea este principiul feminin) şi loviţi în ea cu o bucată de fier (principiul masculin). Atât timp cât scânteile nu sunt capabile să aprindă lemnul sau hârtia, acţiunea este ratată. Câte meditaţii nu sunt ratate în acelaşi fel! Vedeţi voi, cele două principii masculin şi feminin îmi revelă toate misterele universului. Când vreau să ştiu ceva, le vorbesc: „Haideţi, voi cele două principii, Etern feminin, Etern masculin, veniţi să mă luminaţi!” şi ele îmi explică totul.

Eu insist: vidul trebuie să servească la atragerea împlinirii, altfel acest vid este inutil, şi nu numai inutil dar şi periculos. Unii îşi imaginează că în această stare de vid, de pasivitate, vor putea primi Divinitatea. Nu, atât timp cât eşti pasiv, nu este deloc sigur că Divinitatea este aceea pe care o primeşti, ci entităţi negative ale lumii invizibile care, văzând un omuleţ atât de slab şi fără protecţie, se bucură să găsească o intrare şi să se instaleze pe undeva. Da, căci acela care se lasă pradă întâmplării fără a lucra în prealabil

asupra principiului activ şi dinamic, pentru a se putea proteja, este ia bunul plac al celor mai rele entităţi.

Când meditaţi, trebuie, să începeţi prin a fi calmi, liniştiţi, ca să vă puteţi destinde, relaxa. Apoi, după câteva minute, deveniţi activi, dinamici, concentraţi-vă şi proiectaţi-vă gândurile şi sentimentele în direcţia pe care aţi ales-o şi după aceea intensificaţi-le, pentru a zămisli în voi o stare de dilatare, de încântare... în acel moment, da, vă veţi opri pentru a realiza vidul, nu vă veţi mai gândi ia nimic, încercaţi doar să simţiţi. în aceste condiţii, nu riscaţi nimic. Astfel, dacă aţi reuşit să vă însufleţiţi eul, să-I faceţi să strălucească, veţi. ţine la distanţă entităţile răufăcătoare care se prezintă în speranţa că se vor putea fofila ca să se hrănească şi ca să vă epuizeze. Ca să puteţi realiza vidul fără nici un pericol, este necesar să efectuaţi în prealabil o lucrare intensă de purificare. Altfel, ce aţi vrea să atrageţi dacă nu aţi lucrat asupra purităţii, asupra luminii? Toate impurităţile din interiorul vostru vor atrage indezirabilii! Mulţi sunt aceia care vor să primească Cerul, fără să fi învăţat şi practicat renunţarea, sacrificiul. Ce uşor ar fi fost! Ei doresc să aibă Cerul imediat, să obţină toate harurile, toate calităţile, realizând vidul. Ei bine, vidul este lucrul cel mai periculos, dacă nu ştim cum să ne pregătim pentru ca ei să atragă împlinirea.

Trebuie să începem prin a dezvolta în noi acţiunea şi dinamismul, apoi ne putem, permite să explorăm fără nici un pericol domeniile pasivităţii., ale mediumnităţii, al clarvederii, pentru că în acel moment suntem protejaţi. Dar- să ne abandonăm realizării vidului, imaginându-ne că Duhul Sfânt va veni... Cineva va veni, dar nu este deloc sigur că va fi Duhul Sfânt! Dacă nu aţi făcut în prealabil o lucrare energică de

purificare în forul vostru interior, cum aţi vrea ca Duhul Sfânt să coboare şi să se instaleze în voi? El nu se instalează într-o mlaştină. Entităţile inferioare sunt acelea care vor veni, pentru că ele sunt atrase de o hrană care se găseşte sub forma pasiunilor, a lăcomiei, dar Duhul Sfânt nu o va face. El va putea veni, dar după o lungă perioadă de purificare profundă, sinceră şi atunci când va veni, veţi primi iluminarea.

Cap. 10 - Corpul cauzal

Pentru a obţine rezultate în planul spiritual, trebuie să urcaţi foarte sus pe munte. Acest munte, este propriul vostru munte, este corpul vostru cauzal. Acolo trebuie să urcaţi pentru a scăpa de ceaţă şi de praf. Ceaţa, praful ca şi muntele reprezintă bineînţeles nişte simboluri. „Praful" este acela care întunecă intelectul când acesta a bântuit pe toate drumurile. „Ceaţa" este produsă de umiditatea inimii care se lasă purtată de sentimentalism, de emotivitatea exagerată şi, la rândul ei, ne împiedică să vedem clar.

Pentru a scăpa de praful intelectului şi de ceaţa inimii, trebuie să depăşiţi planul astral şi pe cel mental, ca să puteţi urca în cel cauzal. De aceea, în meditaţiile voastre, încercaţi mereu să urcaţi cât mai sus posibil. De ce nu să vă imaginaţi că urcaţi într-adevăr un munte? Această imagine vă va duce către un alt munte ce există în voi şi veţi ajunge spre vârf, spre planul cauzal, unde veţi avea mult mai multe posibilităţi de a vă realiza gândurile şi dorinţele spirituale. În Cabală, Dumnezeu este numit Cel Prea înalt, pentru că, simbolic, numai în înalt devii puternic, atotcunoscător.

Numai acela care îşi construieşte lăcaşul la înălţime este la adăpost. De aceea, Iisus a spus:

„Construiţi-vă casa pe stâncă”. Piatra este un simbol al planului cauzal. În planul cauzal sunteţi în siguranţă, nimic nu vă poate atinge, căci sunteţi foarte sus. În timp ce, dacă vă construiţi locuinţa în planul astral, unde se află pasiunile, tentaţiile, agitaţia, erupţiile vulcanice - chiar în planul fizic sau în cel mental - veţi fi mereu vulnerabili.

Această idee a fost prezentată de Iisus sub o altă formă atunci când a spus: „Nu vă stângeţi comori pe Pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina, şi unde le sapă şi le fură hoţii, ci strângeţi-vă comori în Cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură”. V-am explicat deja că rugina, moliile, hoţii sunt simboluri: rugina este simbolul a tot ceea ce ne ameninţă în planul fizic, moliile reprezintă ameninţările din planul astral iar hoţii pe cele din planul mental. Deci, discipolul trebuie să părăsească planurile fizic, astral şi mental unde va fi mereu expus, vulnerabil, pentru a intra în planul cauzal. Numai bogăţiile adunate în planul cauzal vor rămâne veşnic intacte.

Câţi indivizi nu se plâng de singurătate, de faptul că sunt părăsiţi, neputând conta pe nimeni! Ei şi-au imaginat că ceilalţi le vor sta la dispoziţie şi că, atunci când vor avea nevoie de ei, îi vor regăsi mereu în acelaşi loc, gata să le asculte păsurile. Dar iată că oamenii, asemenea situaţiilor, se transformă. Deci, este indicat să îi întâlneşti, să îi frecventezi, să îi iubeşti, dar nu trebuie să contezi pe fidelitatea lor, altfel veţi trăi într-o iluzie şi mai devreme sau mai târziu veţi fi nefericiţi, aflând că lucrurile nu stau aşa cum aţi crezut sau aţi sperat. Chiar şi despre copiii voştri trebuie să ştiţi dinainte că nu vor rămâne aşa cum sunt şi că, într-o bună zi, vă vor părăsi. Dacă

întâmplător oamenii acţionează aşa cum speraţi, cu atât mai bine, dar nu contaţi pe acest lucru.

Trebuie să ştiţi că totul se schimbă, că totul se transformă, că nu puteţi conta pe stabilitatea lucrurilor şi a fiinţelor, şi astfel nu vă veţi mai face griji şi necazuri inutile. Când veţi înţelege toate acestea, nu veţi mai fi nefericiţi, căci nu vă veţi mai lăsa capitalul într-o bancă falimentară, ci veţi lucra asupra propriei fiinţei, ca să vă dezvoltaţi, să vă întăriţi, să vă luminaţi, ceea ce va constitui singurul lucru sigur.

Înţelepciunea înseamnă să nu contezi pe nimic exterior fiinţei tale, nici pe părinţi sau prieteni, nici pe avere, ci să lucrezi asupra scânteii divine pe care fiecare o poartă în sine, ca să obţii adevărata stabilitate, adevărata fericire.

Această ştiinţă a rezumat-o Iisus în cuvintele: „Construiţi-vă casa pe stâncă”. Evident este simbolic, altfel chiar şi pe stâncă o casă ar putea fi distrusă. El dorea să spună următoarele: nu vă adăpostiţi în planul astral, în emoţii, senzaţii, în sentimente, căci aici veţi fi la bunul plac al furtunilor, al uraganelor, nu veţi avea pic de stabilitate. într-o zi sunteţi fericiţi, iar în cealaltă veţi plânge. Astăzi aţi îmbrăţişat pe cineva şi asta vă va face fericiţi, mâine vă va părăsi şi veţi suferi. Nici planul mental nu este sigur. Ce credit putem acorda construcţiilor sau combinaţiilor intelectului uman ?

Inima trebuie să fie doar un echilibru pentru intelect. Există indivizi care au suprimat complet sentimentele pentru a rămâne numai la nivel intelectual, şi este foarte rău căci ei se ofilesc pe zi ce trece. Inima şi intelectul sunt indispensabile, dar mai întâi de toate trebuie găsită o măsură între cele două şi apoi trebuie să trăiţi deasupra intelectului. Dacă vă sfătuiesc să nu trăiţi numai cu inima, să nu credeţi că

pledez pentru intelect, nu, pentru că intelectul nu este capabil să rezolve toate problemele. Nici inima, nici intelectul nu sunt pregătite pentru acest lucru.

Este clar, nu puteţi trăi fără inimă şi intelect, dar cel puţin nu trebuie să vă faceţi sălaşul aici. Locuinţa voastră trebuie să se afle mult mai sus, în planul cauzal, şi trebuie numai să vă mutaţi, adică să urcaţi la etajele superioare.

Evident, nu este uşor să-ţi schimbi domiciliul deoarece generaţii întregi şi-au construit locuinţele în regiunile inferioare ale planurilor astral şi mental, obişnuindu-se să trăiască în mijlocul pasiunilor şi confruntărilor. Este îngrozitor să observi în ce regiuni s-au instalat oamenii ca să trăiască! Apoi, ei îşi vor închipui în neştiinţa lor că vor rezolva toate problemele... Nu, în aceste regiuni nu există nici un mijloc de rezolvare a problemelor, ele fiind supuse bătăii vântului şi a furtunii. Foarte puţini oameni au reuşit să se instaleze acolo unde domnesc inteligenţa, iubirea, pacea, obţinând libertatea de a acţiona. Bineînţeles, ei vor fi mereu expuşi înfruntărilor şi uraganelor vieţii, dar adevărata lor locuinţă nu se va găsi aici: ei îşi au domiciliul în înaltul cerului.

Atât timp cât nu veţi căuta să urcaţi în regiunile superioare, veţi găsi mereu un prilej de revoltă, de strigăte şi plânsete, mai ales dacă veţi rămâne în planul astral. Plânsetele şi lamentările nu ajută la nimic. Câţi oameni nu vedem în jurul nostru care cad prad sentimentelor! Ei şi le etalează la stânga sau la dreapta, le prezintă celorlalţi ca să găsească simpatie, compasiune sau vreo aprobare tacită. Cât de ciudată este natura umană! în loc să ne ocupăm mereu de sentimentele noastre, trebuie să ne schimbăm locuinţa şi să ne instalăm în acea regiune binecuvântată care

este raţiunea pură, înţelepciunea pură, lumina pură. Toate metodele şi soluţiile se află aici, dar ele trebuie căutate.

Dacă mă veţi întreba acum de ce se produc atâtea frământări în viaţa fiecăruia, v-aş răspunde că acestea apar tocmai ca să învăţăm cum să gândim, pe ce să ne bazăm, cum să lucrăm... Deci, totul serveşte să ne conducă spre o mai bună înţelegere a lucrurilor, o înţelegere mult mai largă, mult mai adevărată. Dacă nu veţi observa toate acestea, veţi rămâne mereu în suferinţă. Dar dacă veţi observa că tot ceea ce se petrece este o ocazie ca să urcaţi mult mai sus, ca să vă înnobilaţi şi să vă întăriţi, dar mai ales să vă eliberaţi, în acel moment în loc să vă lamentaţi, veţi fi fericiţi, veţi mulţumi Cerului spunând: „O Doamne Dumnezeule, dacă eu aş fi fost acela care să mă decid să urc până la Tine, nu cred că aş fi reuşit să o fac în această încarnare, nici în următoarea. Dumnezeule, cât eşti de bun! Tu vrei să mă scoţi din mlaştina unde mă înfundasem, îţi mulţumesc”. Şi vă veţi apleca astfel cu înţelegere asupra tuturor ocaziilor care se ivesc ca să înţelegeţi noua lumină.

În loc să amplificaţi mereu motivele de revoltă şi de plângeri, trebuie să vă obişnuiţi să gândiţi, să judecaţi, să studiaţi, să vă mutaţi în această regiune superioară care este planul cauzal, acea stâncă de care vorbea Iisus. „Bine, veţi replica, ne vom muta, vom închiria un camion pentru bagaje”. Eu însă nu aş lua nimic cu mine, fiindcă toate aceste lucruri atârnă mult prea greu! Este mai bine să ne ocupăm să refacem alte obiecte, un alt mobilier cu o materie mult mai subtilă, mai luminoasă, mai eterică. Deci, părăsiţi-vă vechile mobile Ludovic al XIV-lea sau Ludovic al XV-lea, lăsaţi totul deoparte şi instalaţi-vă pe acest vârf

unde materia este mai solidă şi mai rezistentă, fiind mai pură.

Mă veţi întreba unde să găsiţi această regiune. În Arborele Sefirotic, planul cauzal este reprezentat de sefirotul Binah, regiunea Celor Douăzeci şi patru de Bătrâni despre care vorbeşte Ioan în Apocalipsă: „Şi douăzeci şi patru de scaune înconjurau tronul şi pe scaune douăzeci şi patru de bătrâni, şezând, îmbrăcaţi în haine albe şi purtând pe capetele lor cununi de aur." Aceşti Douăzeci şi patru de Bătrâni sunt instalaţi pe stânci nestrămutate, pe Tronuri, de unde conduc toate destinele.

Binah este regiunea Inteligenţei divine. Dacă veţi rămâne în regiunea lui Iesod, veţi rămâne încă victimele iluziilor şi negurilor. Chiar şi regiunea lui Hod, a intelectului, sau a cea a lui Neţah, a iubirii, nu trebuie să constituie sălaşul vostru veşnic. Trebuie să mergeţi mult mai sus, până la Binah, luându-vă cu voi rulota şi cortul, dacă doriţi. Căci Binah este într-adevăr scăparea despre care se vorbeşte în Psalmul 90: „Sprijinitorul meu eşti şi scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul".

Desigur, lucrurile trebuie înţelese corect. Aprofundând pentru voi cuvintele lui Iisus sau cele ale psalmistului, eu nu vă sfătuiesc să vă degajaţi acum de toate obligaţiile din faţa semenilor voştri. Sunteţi legaţi de creaturi, aţi semnat contracte şi nu vă veţi putea elibera fără să vă fi împlinit angajamentele. Nu este o soluţie să vă părăsiţi soţul sau soţia, sub pretextul că vreţi să vă eliberaţi, nu, vă veţi face noi datorii pe care le veţi plăti într-o altă reîncarnare viitoare. Nu te poţi elibera până nu ţi-ai plătit toate datoriile. Toată lumea vrea să fie liberă, dar trebuie să avem noţiuni corecte despre libertate, altfel în loc să ne eliberăm, ne vom

afunda şi mai mult. Nu este aşa de uşor şi simplu să te eliberezi. De altfel, tocmai atunci când vrei să te eliberezi observi mult mai bine cât eşti de legat. Ne închipuim că, rupând legăturile materiale, fizice, vom fi liberi, ei bine, nu. Ne trebuie uneori o viaţă întreagă ca să ne putem elibera de anumite amintiri, de anumite urme sau imagini, şi uneori nu reuşim nici în acest răstimp. Ne-am eliberat fizic de o situaţie, dar în interior tragem după noi o perdea grea şi apăsătoare...

Da, nu rezolvăm dintr-o singură lovitură toate problemele. Şi chiar atunci când v-aţi decis să vă mutaţi, cât timp v-ar trebui să o faceţi? Veţi vedea atunci cât sunteţi de ataşaţi. Imaginaţi-vă că un peşte se va hotărî să părăsească marea sau râul ca să trăiască pe uscat: el va muri. Ca să reziste, ar fi trebuit să-şi construiască nişte plămâni, dar el nu îi posedă. La fel se petrec lucrurile şi în cazul în care ne mutăm: trebuie să ne pregătim. Căci, admiţând cazul că aţi reuşit să vă ridicaţi în regiunile superioare, nu veţi putea rămâne aici dacă nu aţi dezvoltat facultăţile necesare, altminteri veţi dori să vă întoarceţi imediat pe pământ spunând: „Eu mă plictisesc aici! N-am nici ţigări, nici cârciumi sau baruri de noapte, simt nevoia să fumez, să beau şi să îmbrăţişez o fată frumoasă. Vreau să cobor." Ca să puteţi trăi în regiunile sublime, nu trebuie să aveţi asemenea nevoi grosolane. De aceea, nu toată lumea se poate muta. Chiar dacă i-am obliga pe unii să se mute forţat, ei vor dezerta imediat, găsind totul insuportabil.

Dar voi trebuie să încercaţi să vă găsiţi mijloacele de instalare a locuinţei în regiunile planului cauzal. Oamenii au reuşit o anumită evoluţie, în timpul milioanelor de ani de când se află pe pământ, iar dacă vă veţi exersa zilnic, meditând, dând de lucru anumitor

celule ale creierului vostru, vă veţi putea apropia de lumea divinului. Odată ce v-aţi obişnuit, veţi merge mai departe şi veţi avea o vedere mult mai vastă, mai largă şi mai profundă, mai limpede... până când veţi ajunge să vă instalaţi definitiv în aceste regiuni binecuvântate.

Cap. 11 - Conştiinţa

Ceea ce numim în mod normal conştiinţă poate fi definit ca un loc în care toţi reprezentanţii organismului nostru psihic sunt de acord să se reunească. Este un loc oarecum asemănător cu Organizaţia Naţiunilor Unite de la Geneva. Geneva este un oraş în care reprezentanţii marilor puteri ale lumii, prieteni sau duşmani, stabilesc întâlniri pentru a negocia, pentru a regla anumite probleme şi cel puţin pentru un timp oraşul devine conştiinţa lumii întregi: sunt clarificări, discuţii, decizii. În acelaşi fel, conştiinţa este o zonă neutră, o zonă transparentă unde elementele şi forţele naturii vii se exprimă atât cât conjunctura creată le permite să-şi spună punctul de vedere. Putem să le comparăm şi cu un tablou sau un ecran pe care se afişează tot ceea ce se întâmplă în această lume care este fiinţa umană. În funcţie de gradul de evoluţie al fiinţei, natura şi numărul acestor inscripţii sunt evident diferite. Să presupunem un sat - aşa se proceda în trecut - unde vestitorul aşezării îşi făcea anunţurile în sunet de trompetă: aşa se anunţau vânzările şi cumpărările, hotărârile primăriei... Celelalte aşezări nu auzeau nimic din aceste anunţuri. Să presupunem acum că anunţurile sunt făcute pe cer cu litere imense de foc, unde lumea întreagă le poate citi... Conştiinţa

poate fi limitată la anunţurile vestitorului, dar ea poate avea şi dimensiunile universului.

Se poate întâmpla ca o persoană să ajungă să-şi proiecteze voinţa şi dorinţele pe ecranul vostru, împingându-vă să îi îndepliniţi poftele, fără ca voi să vă fi dat seama de acest lucru: trăiţi cu impresia că voi sunteţi aceia care acţionaţi, dar în realitate, altcineva o face de la distanţă, trimiţându-vă ordine pe care voi le executaţi.

Este extrem de important faptul ca omul să fie instruit la izvoarele Ştiinţei Iniţiatice ca să-şi poată stăpâni conştiinţa, nelăsându-se influenţat de forţele care vin din lumea întreagă, nici chiar de vreo forţă care vine din subconştientul său. De exemplu, un Iniţiat nu poate împiedica ca anumite imagini şi sugestii obscure să îi atingă conştiinţa, deranjându-i lucrarea, dar el ştie să le îndepărteze. În vreme ce, conştiinţa unui om obişnuit este un ecran unde toate impulsurile haotice se exprimă, în aşa fel încât acesta nu poate trăi independent: el este mereu hărţuit, bate pasul pe loc, se află mereu în certuri şi războaie. Căci stomacul, sexul, ficatul, creierul, inima îşi trimit fără încetare reprezentanţii care îşi depun tot felul de plângeri, şi atunci... priviţi la ce se poate ajunge!

Un Iniţiat a înţeles că interesele diferitelor corpuri şi organe din fiinţa sa trebuie să fie în slujba interesului general al organismului, şi atunci el impune armonie tuturor acestor reprezentanţi, transformându-şi astfel conştiinţa în supraconştiinţă: toate instinctele ereditare, toate tendinţele animalice încearcă fără încetare să iasă şi să se proiecteze pe ecranul conştiinţei sale. De aceea discipolul care porneşte pe calea Iniţierii trebuie să se aştepte la surprize. El vrea să se roage, să fie bun, pur, dar o altă dorinţă începe

să strige în el: „Ah, nu vreau aşa ceva, vreau cu totul altceva...“ Şi adesea, sărmanul om capitulează. Dar dacă el va continua să lupte împotriva dorinţelor inferioare, el se va elibera din ce în ce mai mult, devenind independent, începând să trăiască în supraconştiinţă. Acum există creaturi cereşti care îi trimit ajutorul şi binecuvântarea lor, iar el se simte susţinut şi luminat, îşi simte conştiinţa din ce în ce mai largă şi mai luminoasă. Aceasta nu înseamnă că el se va rupe complet şi brusc de lumea subterană, nu, dar străduindu-se, implorând ajutorul lumii divine, este ca şi cum şi-ar construi o barieră între el şi regiunile inferioare, când nimic nu mai poate distruge aceste imagini de o splendoare de nedescris care vin din Cer.

Veţi înţelege mai bine această problemă a conştiinţei dacă ne raportăm la schema cu reprezentarea diferitelor corpuri (pag. 31). După cum am văzut, corpurile fizic, astral şi mental corespund naturii inferioare, în vreme ce corpurile cauzal, budic şi atmic corespund naturii superioare. Omul posedă două naturi dotate cu aceleaşi posibilităţi de acţiune, de simţire şi de gândire, una la un nivel inferior iar cealaltă la un nivel superior, dar aceste naturi nu sunt separate una de cealaltă. Aşa cum o arată şi schema, fiecare corp inferior este legat de corpul superior corespunzător: corpul fizic de corpul atmic, corpul astral de corpul budic, corpul mental de corpul cauzal. Iar scopul evoluţiei este acela ca fiecare corp superior să reuşească să se încarneze în corpul inferior corespunzător: atunci omul va primi iluminarea, fiindcă natura divină a coborât şi şi-a găsit sălaş în fiinţa sa. Cât despre linia de demarcaţie dintre corpurile superioare şi cele inferioare, ea reprezintă conştiinţa

care se aseamănă cu un ecran pe care se reflectă aceste două regiuni ale personalităţii şi individualităţii.

Acum, toată problema constă în faptul că, deşi ştie exact unde să găsească evoluţia, eliberarea, stăpânirea de sine, în majoritatea timpului omul se lasă condus de personalitate. De ce? Tocmai pentru că acel grad de conştiinţă pe care l-a atins pe moment aparţine personalităţii. El nu a ajuns la supraconştiinţă care reprezintă gradul de conştiinţă propriu individualităţii. Dacă ar avea această conştiinţă lărgită, caracteristică individualităţii, ar înţelege că toate fiinţele sunt legate, că ele reprezintă o unitate în oceanul vieţii universale, ocean în care înoată creaturile, iar el ar avea senzaţii diferite de cele obişnuite, senzaţii de bucurie, fericire, senzaţii eterne... Dar aşa cum este acum, conştiinţa este o creaţie a personalităţii şi ea îşi are rădăcinile în cele trei corpuri ale acesteia, fiind limitată. Atât timp cât avem gânduri, emoţii, activităţi, avem şi conştiinţa de sine. Dar această conştinţă de sine este limitată, este o conştiinţă a separativităţii, iar eul se simte mereu exclus din Tot, separat de ceilalţi oameni şi de natură.

De aceea toate practicile învăţate într-o Şcoală Iniţiatică au ca scop să permită omului stabilirea de contacte între natura lui inferioară şi cea superioară. Una din practicile cele mai eficiente este identificarea cu o entitate celestă:

****

Hristos, Mama Divină Veţi spune: „Dar asta

este o nebunie!” Din păcate, da, se poate să aveţi dreptate, am văzut cazuri în care această identificare greşit înţeleasă s-a transformat în nebunie. Distanţa nu este întotdeauna mare între un nebun şi un Iniţiat,

între un nebun şi un geniu. Unul se crede Hristos şi este nebun pentru că dorea să treacă Iniţierea fără a aplica corect metodele. Dacă ar fi ştiut să le aplice, el ar fi reuşit să se identifice cu Hristos. Alte fiinţe, foarte evoluate, au reuşit acest lucru fără să se dezechilibreze. Problema constă în cunoaşterea anumitor reguli, a anumitor metode pe care le învăţăm aici.

Când vreţi să treceţi de la conştiinţa obişnuită la supraconştiinţa reprezentată în noi de către Eul superior, trebuie să ştiţi că aceasta este o transformare atât de mare în forul vostru interior încât, dacă nu cunoaşteţi metodele necesare ca lucrurile să se petreacă în armonie, se pot produc grave anomalii. Acest lucru s-a întâmplat cu mulţi credincioşi, cu mulţi spiritualişti care n-au ştiut să lucreze corect; ei nu au cunoscut măsura sau legile, şi astfel s-au produs tulburări în sistemul lor nervos, sau mai bine spus ei au atras fără să ştie entităţi nocive care i-au acaparat.

De aceea există tendinţa de a-i considera pe spiritualişti puţin degeneraţi.

Trebuie să ştiţi că prin modul său de a lucra şi de a trăi, omul se plasează pe aceeaşi lungime de undă cu anumite entităţi, şi astfel el le atrage. Iniţiatul egiptean care, prin concentrare, prin repetarea de formule, prin portul unor veşminte sau măşti dorea să se identifice cu dumnezeul Osiris sau cu dumnezeul Horus, devenea pentru un moment încarnarea acelei divinităţi: el ajungea să vibreze pe aceeaşi lungime de unda şi acea entitate sublimă vorbea într-adevăr prin el, se manifesta prin el. Pentru a putea crea legătură, trebuie să te pui în aceleaşi condiţii de vibraţie. Este o lege fizică, chiar şi radioul funcţionează pe baza aceleaşi legi.

Iniţiaţii care cunosc de mult timp această lege, chiar mai bine decât fizicienii, ştiu că ea este valabilă atât în planul fizic cât şi m cel psihic, spiritual; ei au dăruit discipolilor lor metodele pentru a putea vibra la unison cu o entitate sau cu alta, comunicând astfel cu acestea. Acea entitate putea vorbi chiar prin discipoli, dar când aceştia reveneau în propriul corp, nu-şi mai aminteau nimic din ceea ce spuseseră La tel se întâmplă şi cu unii nebuni: fără să-şi dea seama, intra în legătură cu entităţi întunecate sau curenţi nocivi, uitând apoi complet actele smintite sau criminale pe care le-au comis.

Dar să revenim la conştiinţă. Într-un mod general, putem spune că ea reflectă preocupările omului, modul său de viaţă, ea este consecinţa tuturor proceselor fizice şi psihice care se derulează în fiinţa umană. Conştiinţa este un ecran pe care se proiectează imagini din viaţa interioară şi exterioară a omului. Dacă ea este nefericită, dacă este victima neliniştilor şi a obsesiilor, este inutil să încercaţi să scăpaţi de acestea atât timp cât nu vă schimbaţi modul de viaţă. Altfel, este ca şi cum sunteţi nemulţumiţi de imaginile unui film, încercând să schimbaţi ecranul şi nu filmul! Conştiinţa se manifestă la nivelul creierului, dar este rezultatul funcţionării tuturor celulelor; deci, trebuie să acţionaţi asupra celulelor ca să schimbaţi conştiinţa, şi nu asupra ecranului care nu are nici un rol.

Câţi oameni se plâng că au fost năuciţi de anumite imagini, de coşmaruri, de obsesii de care nu ştiu cum să se debaraseze! Ei nu se îndoiesc însă de faptul că acel film este consecinţa mai multor reîncarnări trăite; bobina a fost acum încredinţată unui tehnician care are obligaţia să le-o proiecteze pe ecranul conştiinţei lor. Toate aceste imagini care năucesc fiinţele, vin de

foarte departe. Nu conştinţa este aceea care le fabrică, ea nu este decât ecranul, ea nu are legătură cu tot ceea ce se întâmplă, bun sau rău. Filmul a fost realizat cu mult timp în urmă iar acum el se derulează: omul vede imagini foarte frumoase, apoi vede pete întunecate. Cum nu poate schimba nimic, el este nevoit să lucreze la un alt film. Uneori, dacă omul este inteligent, conştiinţa îi descoperă necesitatea de a lucra la un nou film. Şi acest lucra este posibil, pentru că Cerul este mereu pregătit ca să procure alte filme. Ceea ce nu este recomandat să facem, este să schimbăm ecranul; ecranul este suficient de mare, de larg, de bine pregătit. Ecranul este ceea ce este, imaginile sunt acelea care nu au fost suficient de bine pregătite.

Să luăm ca exemplu un răufăcător, un hoţ, un criminal. Conştiinţa sa este neîncetat vizitată de griji: poliţie, închisoare... Şi acest lucra se întâmplă, pentru că el a declanşat anumite procese care se reflectă acum în propria-i conştiinţă, răpindu-i liniştea. Atât timp cat nu a făcut nimic, conştinţa nu îi poate fi tulburată de nimic. Este foarte clar, imediat ce un om comite o nelegiuire, liniştea îi este tulburată, căci conştinţa lui primeşte din toate părţile imagini alarmante şi chiar dacă ea doreşte să le aplaneze, nu reuşeşte. Acest lucra nu depinde de conştinţă; atât timp cât lucrurile nu sunt aranjate la nivelul comportamentului său, conştinţa nu este liniştită. Deci, vedeţi câţi oameni sunt neştiutori, ei nu ştiu ce trebuie schimbat pentru a ameliora situaţia. Haideţi, uşuraţi-vă conştinţa şi regăsiţi-vă somnul dacă aţi comis crime! Veţi fi veşnic neliniştiţi: „Oare m-a văzut cineva... mă bănuieşte cineva... mă vor căuta...“ şi nu veţi mai fi

liniştiţi indiferent ce veţi face. Vedeţi cum oamenii se îmbolnăvesc singuri.

Toate greşelile pe care oamenii le comit duc mai devreme sau mai târziu spre o boală fizică sau psihică. Dar este imposibil să îi convingi pe oameni de acest adevăr! Ei cred că posedă o putere formidabilă asupra lor înşişi: îşi închipuie că pot face tot ceea ce doresc şi apoi vor sta liniştiţi... Săracii, ei vor putea măsura repede durata propriilor lor puteri. Dacă au acţionat greşit, indiferent ce vor face, nu vor reuşi să repare nimic în starea lor psihică. Nimeni nu a reuşit până în prezent, nimeni. Chiar şi magii care comandă întregii naturi şi cărora li se supun spiritele, dacă comit o greşeală, întreaga lor putere nu le este suficientă pentru a-i salva. Pentru că nu există nici o putere capabilă să uşureze o conştiinţă încărcată, nici una, acest lucru vi-l garantez.

Nu trebuie să vă bazaţi nici pe puterea voastră, nici pe voinţa voastră, ci numai pe faptele voastre drepte, curate şi cinstite... În acea clipă, aţi reuşit, sunteţi eliberaţi! Dar, deîndată ce aţi nesocotit o lege, întreaga putere vă dispare. Ea nu va reveni decât dacă reuşiţi să îndreptaţi lucrurile. Şi tocmai în acest lucru stă diferenţa dintre mag şi omul obişnuit, în viteza cu care magul reuşeşte să-şi repare greşelile. Iată în ce constă puterea lui: în faptul că el reuşeşte să îndrepte rapid lucrurile. Dacă nu face acest lucru, toate puterile sale magice sunt ineficiente pentru a-i putea linişti conştiinţa. Dar, deîndată ce reuşeşte să repare, el acţionează indirect asupra conştiinţei şi calmul revine.

Trebuie să vorbim mult despre acest subiect, pentru că aceste adevăruri sunt necunoscute de cei mai mulţi dintre gânditori. S-au lansat atâtea idei greşite despre conştiinţă încât este foarte greu să

restabilim acum adevărul în mintea oamenilor. O conştiinţă încărcată nu poate fi uşurată pentru mult timp cu medicamente sau cu un tratament psihanalitic. Există doar un singur mod eficient de a o face, acela de a-ţi repara greşelile. Omul este plasat cu ajutorul conştiinţei sale între lumea inferioară şi cea superioară. Dacă nu este atent, dacă conştiinţa sa nu este trează, forţele întunecate ale lumii inferioare, şi în mod special cele ale planului astral, sunt acelea care încearcă să îl acapareze ca să îl distrugă. De aceea s-a spus: „Dăruiţi-vă inima lui Dumnezeu”. Da, pentru că Răul se fofilează în primul rând în inimă. Inima corespunde planului astral, şi cum planul astral atinge planul fizic, forţele întunecate, subterane, o pot influenţa mai uşor decât ar putea influenţa intelectul şi sufletul, şi mai ales spiritul. Orice rău aţi comite, nu puteţi influenţa spiritul. Spiritul este o sclipire şi nu poate fi vreodată întunecat sau stins, este prea aproape de Dumnezeu. Când vorbim despre „spiritul rău” al cuiva, în realitate nu este vorba despre spiritul său. Spiritul nu participă niciodată la ceva rău, indiferent despre ce este vorba. Dar nu ştim ce reprezintă spiritul pentru că îl confundăm adesea cu intelectul.

Dumnezeu vă cere inima, iar voi replicaţi: „De ce, Doamne? Inima mea este dăruită altor lucruri... - Bine, am înţeles, spune Domnul, dar dă-mi-o totuşi, căci toate necazurile şi suferinţele tale vin din faptul că-ţi păstrezi inima doar pentru tine şi ea îţi face mereu figuri”. Câte fiinţe de excepţie nu au fost antrenate de inima lor în tot felul de nebunii şi dezordini! Inima... nimeni nu este la adăpost de demonii care caută să acapareze inima omenească. De aceea trebuie să căutaţi protecţia cerească oferindu-vă inima Domnului, iar Domnul vă va trimite servitorii săi luminoşi care se

vor instala în inima voastră, păstrând-o la adăpost de rău.

Dar aşa cum nu trebuie să se lase pradă atracţiei lumii inferioare, omul nu trebuie să se lase abandonat nici în lumea superioară: el trebuie să lucreze cu forţele celeste, binefăcătoare, fără să piardă din vedere echilibrul care trebuie să domnească între lumea de sus şi cea de jos. Omul se găseşte deocamdată pe pământ şi nu trebuie să plece prematur de aici. Dacă îşi va tăia legăturile sale pământene, ca să atingă mai repede lumea cerească, el va trăi poate în imensitate şi în lumină, dar nu îşi va împlini misiunea care este aceea de a lucra pe pământ cu metodele Cerului. Conştiinţa omenească trebuie să fie o conştiinţă a graniţei dintre cele două lumi, cea superioară şi cea inferioară.

Această imagine a omului aşezat la limita dintre lumile superioară şi inferioară a fost exprimat de o veche tradiţie prin imaginea îngerului păzitor aflat la dreapta omului şi cea a diavolului situat la stânga sa. îngerul îl sfătuieşte pe om, îl luminează, în vreme ce diavolul vrea să îl inducă în eroare, vrea să îl transforme în victima sa. Putem să ne întrebăm de ce acest înger şi acest diavol nu se sugrumă direct unul pe celălalt: ar fi mai simplu, căci învingătorul se va arunca cu toată forţa asupra sărmanului om. Dar iată că nu se întâmplă aşa: ei se respectă, se stimează reciproc, se salută: „Hei! Bună-ziua, ce mai faci?” Diavolul nu face nimic împotriva îngerului luminii, iar îngerul, la rândul său, nu îl trăsneşte. Deoarece, în realitate, îngerul păzitor şi diavolul sunt imagini care exprimă aceste două realităţi ale lumii superioare şi lumii inferioare între care se află omul. Rămâne ca omul să se decidă în ce direcţie se va îndrepta.

Ca să exprimăm această idee, putem lua o altă imagine spunând că ceea ce se află dedesubtul nostru, ceea ce ne tentează, este luna, care reprezintă instinctele, stomacul, sexul; în vreme ce, deasupra noastră se află soarele care reprezintă sufletul nostru, spiritul nostru, Dumnezeu, întâlnim mereu aceeaşi idee: superiorul şi inferiorul, Cerul şi Infernul; iar omul, prin conştiinţa sa, se află între cele două lumi, cu posibilitatea de a se ridica spre înălţimi sau a coborî în abisuri.

Fiinţa omenească este formată din mai multe corpuri, ea posedă şi mai multe conştiinţe, şi chiar în planul fizic fiecare celulă a corpului său posedă o conştiinţă. Conştiinţa nu se găseşte numai în creier. Fiecare celulă a fiecărui organ posedă propria conştiinţă - evident redusă- dar ea există. Chiar la cel mai jos nivel al scării evoluţiei, pietrele, stâncile, metalele posedă şi ele o conştiinţă, numai că aceasta nu se găseşte în ele, ci foarte departe de acestea. Cât despre conştiinţa plantelor, ea se află în centrul pământului, iar ca să vorbim plantelor, ca să ne înţeleagă şi să reacţioneze, trebuie să mergem şi să le atingem acolo. Nici animalele nu au o conştiinţă personală, ci o conştiinţă colectivă aflată în afara lor. Fiecare specie posedă un suflet colectiv care o conduce. Omul este singura fiinţă în care conştiinţa a coborât la nivel individual. Pentru fiinţele celorlalte regnuri ale naturii, conştiinţa rămâne exterioară. De aceea animalele au perioade de procreere, de ouat, de migraţie, de năpârlire, etc... ascultând de un suflet colectiv. Numai omul, parte şi el a universului, posedă un eu, o conştiinţă individuală, o voinţă proprie.

Vă spuneam că fiecare celulă a fiecărui organ are propria sa conştiinţă. Da, celulele hepatice, splenice,

pulmonare, etc... . Având sarcini diferite, activităţi diferite, au şi conştiinţă diferită; dar cum ele sunt legate unele de altele, la fel ca la animale, ele au reprezentanţi, un suflet colectiv care este situat în creier. Toate celulele au reprezentanţi în creier pentru a-şi transmite reclamaţiile, pentru a-şi exprima mulţumirea sau nemulţumirea. La fel ca şi cetăţenii care îşi aleg un deputat pentru a-i reprezenta în Parlament sau ca muncitorii care îşi aleg un lider sindical pentru a le apăra interesele. Da, este aceiaşi lucru, pentru că oamenii nu pot inventa nimic din ceea ce nu există deja în organism sau în univers. Cu ajutorul intuiţiei, a reminiscenţelor sau tatonărilor, ei sunt obligaţi să regăsească legi, fenomene deja create de Inteligenţa Cosmică.

În lobul anterior al creierului se găsesc celule care reprezintă conştiinţa întregului organism. Toate celelalte celule ale creierului sunt reprezentante, dar inconştient sau subconştient. Conştinţa de sine are ca sediu câteva celule situate în lobul anterior al creierului; restul corespunde subconştientului. De exemplu, în partea posterioară a creierului, cerebelul este sediul sexualităţii şi celulele cerebelului au reprezentanţi care urcă la tribună pentru a reclama, pentru a cere. Uneori simţim anumite nevoi de care nu suntem conştienţi, de aceea mulţi bărbaţi şi femei rămân uimiţi de ceea ce au visat în timpul nopţii. Visul este metoda găsită de natură ca să permită dorinţelor sau aspiraţiilor refulate să apară în conştiinţă, până în profunzimile subconştientului. Aşa cum v-am mai spus, conştiinţa este un ecran sau un tablou de afişaj unde se înscriu cererile formulate de diferitele „euri“ care formează dubla noastră natură, inferioară şi superioară.

Fiinţa omenească se identifică în acelaşi timp cu cele două naturi, inferioară şi superioară, şi este de asemenea ecranul pe care acestea se proiectează. Putem provoca schimbări indirecte pe acest ecran, acţionând asupra uneia sau alteia. De asemenea, omul poate acţiona în întreg universul, în Infern şi în Cer, căci el este o imensitate, el are rădăcini peste tot în univers, de aceea îi este aşa de greu, chiar imposibil, să se cunoască: el se exprimă când într-o lume, când în alta, şi tocmai acest ecran al conştiinţei îi dă o idee de ceea ce este pe cale să înfăptuiască. Acest ecran îi serveşte să se studieze, să se cunoască, el este asemenea unei oglinzi. Omul nu poate acţiona direct asupra oglinzii, el poate acţiona peste tot în univers, fiindcă el are voinţă, are imaginaţie, are gândire, iar oglinda nu face altceva decât să îi retrimită reflectarea propriilor fapte.

Fiinţa omenească a lucrat de miliarde de ani în toate regiunile spaţiului ca să acumuleze particule cu care şi-a clădit un corp fizic, un corp eteric, un corp astral, un corp mental şi câteva elemente dintr-un corp cauzal, dintr-un corp budic şi dintr-un corp atmic. Astfel, ea este împrăştiată în aceste corpuri, în aceste regiuni, de unde îşi extrage puteri şi forţe care se reflectă asupra propriei conştiinţe. Dacă ea este inteligentă, lucidă, ea priveşte acest ecran, descifrează şi îşi spune: „Ah iată, prin gândul, prin voinţa mea, prin dorinţele mele, am înlăturat nesiguranţa şi acest lucru îl văd pe ecran”. Şi dacă ea a ascultat Cerul, îi va vedea splendorile pe acest ecran şi va fi mai învăţată. Numai aşa „devine conştientă”, aşa cum se spune, de realitate, îşi dă seama că există legi şi poate apoi hotărî să devină mai inteligentă, mai prudentă, mai temperată, pentru a nu mai proiecta dezordine şi

urâţenie pe acest ecran. Dar tot ceea ce se reflectă în conştinţă nu reprezintă în realitate întreaga activitate a fiinţei umane, căci există mult mai multe posibilităţi de a acţiona chiar fără ca ea să-şi da seama încotro acţionează. Conştiinţa reflectă doar o parte infimă din viaţa omului.

Fiinţa umană locuieşte deci în toate regiunile spaţiului şi este formată din particule ale acestor regiuni. De aceea, pentru tot ceea ce se petrece în voi, trebuie să căutaţi explicaţii ca să înţelegeţi de unde vin aceste lucruri. Despre fiecare dorinţă, sentiment şi gând, trebuie să aflaţi dacă vă este inspirat de natura inferioară sau de cea superioară, şi trebuie să ajungeţi să le cunoaşteţi culorile, parfumurile şi entităţile care le corespund, căci totul este determinat, clasat, ordonat. Trebuie să ne obişnuim să ne analizăm astfel, să lucrăm cu această oglindă care este conştiinţa.

Există o întreagă lume care trăieşte în om. Mulţi oameni adăpostesc în ei duşmani încă nedeclaraţi, până în momentul în care, dintr-odată, aceştia ies la iveală. Aceşti duşmani sunt acolo de mult timp fără ca omul să ştie, pentru că ei nu s-au manifestat pe ecranul conştiinţei sale şi într-o bună zi izbucnesc şi omul se îmbolnăveşte fizic şi chiar psihic. Sau dimpotrivă, în om existau îngeri a căror prezenţă el o ignora, şi iată că într-o zi aceştia îi apar în conştiinţă iar el rămâne uimit să constate că avea alături, de atâta timp, prieteni care îl susţineau.

Fiinţa umană este vastă, dar ea nu se cunoaşte pe sine. În Eul ei superior, în Eul divin, cu siguranţă că se cunoaşte, dar ea trebuie să se cunoască aici, prin intermediul creierului, prin intermediul materiei, şi în acest lucru constă dificultatea. Aţi văzut poate o pisică jucându-se cu propria ei coadă... ea o muşcă şi rămâne

mirată de ceea ce simte. Şi voi sunteţi precum pisica: într-o zi veţi descoperi o bucată de coadă şi fără să ştiţi ce este, o muşcaţi. Evident, veţi urla pentru că veţi descoperi că această coadă ce se plimbă reprezintă o parte din voi înşivă.

Fiinţa umană este răspândită peste tot în spaţiu, dar va trebui să se adune într-o bună zi. Atunci iată, „coada” noastră este de fapt corpul fizic şi noi trebuie să ne cunoaştem prin intermediul lui, prin intermediul acestei materii. Este ceea ce ne face viaţa atât de dificilă şi complicată, căci deseori ne războim cu fiinţe şi cu lucruri ce ne aparţin de fapt. Acest adevăr stă la baza moralei. Dacă stă scris că nu trebuie să facem rău aproapelui, înseamnă că acel rău ni-l facem de fapt nouă înşine. Adevărata noastră fiinţă trăieşte peste tot, deci durerile pe care le provocăm altora le vom simţi chiar noi. La fel se întâmplă şi cu bucuriile. Morala este bazată pe faptul că fiinţa umană ocupă întreaga creaţie. Iată de ce trebuie neîncetat să ne gândim să facem numai bine, pentru că acest bine ni-l facem nouă înşine... acestui „eu“ care se plimbă prin vecini!

Tot ceea ce există posedă o conştiinţă, v-am mai spus acest lucru, dar urmărind gradul de evoluţie al acestei conştiinţe, constatăm că ea este mai aproape sau mai departe de corp. La minerale, ea se află foarte departe, de aceea pietrele sunt inerte... La plante şi la animale, ea se află ceva mai aproape... La om, conştiinţa locuieşte în corp, de aceea omul este o fiinţă care gândeşte.

Omul trebuie să depăşească aceste limite. V-am mai spus-o: dacă lucraţi asupra inteligenţei, asupra luminii, vă veţi dezvolta corpul cauzal şi corpul cauzal se va contopi cu corpul mental. Dacă lucraţi asupra iubirii absolut dezinteresate, veţi dezvolta corpul budic

care se va contopi cu corpul astral. Dacă veţi lucra asupra puterii, a realizării voinţei lui Dumnezeu, vă veţi dezvolta corpul atmic ce reprezintă forţa primordială şi el se va contopi cu corpul fizic. Deci, personalitatea şi individualitatea fuzionează şi omul va deveni atotputernic în planul fizic, atotiubitor în inima sa şi atotcunoscător în intelect. Trebuie să înţelegem că tot ceea ce este jos este la fel cu tot ceea ce este în înalt, dar inversat, altfel nimic nu s-ar explica. Corpul cel mai înalt din partea superioară nu este în legătură cu ceea ce este mai elevat în partea inferioară, ci cu ceea ce este foarte jos. Deocamdată, ele sunt separate, există între ele acest ecran, fiecare dintre ele încercând să se proiecteze; dar în ziua în care vor fuziona, nu va mai exista un ecran, sau mai degrabă totul va fi un ecran pentru că nu putem cunoaşte totul şi nu putem fi peste tot cu ajutorul unui mic ecran. Dacă sunteţi limitaţi, vă veţi trezi în faţa unui ecran limitat, dar dacă nu aveţi limite, întregul univers devine un ecran, şi veţi fi peste tot, veţi cunoaşte totul.

Cap. 12 - Subconştientul

De zeci de ani auzim vorbindu-se mult despre subconştient. Din păcate, psihanaliştii care încearcă să îl exploreze, nu cunosc câteva regiuni periculoase ale fiinţei umane care sunt pe cale să se mişte, regiuni în care se găsesc toţi monştrii preistorici: dinozauri, brontozauri, diplodocuşi. Da, toţi aceşti monştrii sunt vii. Sunt mulţi ani de când ei au dispărut de pe pământ, dar aceştia locuiesc încă în om sub formă de instincte, de sentimente, de dorinţe. Aceasta nu înseamnă că, dacă le-a dispărut corpul fizic, a dispărut şi cel astral. Nu, şi cu ajutorul corpului astral toate

animalele, nu numai cele preistorice, sunt prezente în subconştientul omului. De aceea, sub pretextul că explorează în subconştientul oamenilor cauza diverselor maladii, psihanaliştii, care nu sunt instruiţi în Ştiinţa Iniţiatică, se lansează imprudent şi pun în mişcare straturile adânci, trezind aceste animale care se vor repezi să sfâşie persoana respectivă.

Eu nu sugerez că ar trebui lăsat complet deoparte subconştientul, nu, şi chiar v-am dat metode pentru a-l folosi în munca voastră spirituală. De exemplu, trebuie să ştiţi că adevăratele transformări nu se realizează cu ajutorul gândului, la nivelul conştiinţei, ci cu ajutorul subconştientului. De aceea, pentru a obţine realizarea aspiraţiilor voastre spirituale, va trebui să învăţaţi să coborâţi în propriul subconştient ca să depozitaţi imaginea acestor aspiraţii. Printr-o muncă conştientă, realizarea se va produce într-o zi, dar ea vă va lua mai mult timp decât dacă aţi fi ştiut să lucraţi cu subconştientul, căci tocmai forţele subconştiente sunt acelea care au mai multă putere asupra materiei.

Cui îi corespunde subconştientul? Când v-am vorbit despre diferitele nivele de conştiinţă, v-am explicat că ele corespund diferitelor regnuri ale universului: inconştientul corespunde mineralelor, subconştientul corespunde vegetalelor, conştiinţa, animalelor, conştiinţa de sine corespunde oamenilor iar supraconştiinţa, marilor Maeştri şi Iniţiaţilor. Subconştientul, care este legat de regnul vegetal, este foarte aproape de lumea fizică, deci de realizare, în vreme ce supraconştiinţa este foarte îndepărtată. De aceea, dacă vă veţi plasa dorinţele în regiunea subconştientului, ele se vor împlini mult mai repede. Acesta este de altfel şi principiul hipnozei. Hipnotizând pe cineva, acţionăm asupra subconştientului său, iar

persoana respectivă execută ordinele primite, ceea ce poate că nu ar fi făcut dacă ne-am fi adresat ei când era trează şi perfect conştientă.

Există deci exerciţii pe care le puteţi face ca să acceleraţi realizarea lucrării voastre. Când doriţi să obţineţi mai repede rezultate în domeniul spiritual, trebuie să vă concentraţi şi să meditaţi asupra scopului pe care doriţi să-l atingeţi, apoi adormiţi imediat, căci forţele subconştientului vă vor ajuta să vă materializaţi dorinţa. Eu am făcut aceste exerciţii ani în şir. Iar dacă am realizat ceva mai mult decât alţii, înseamnă că am lucrat tocmai în acest fel.

Cei mai mulţi oameni se mulţumesc să arunce în vânt tot felul de idei... Bineînţeles, eu recunosc că acestea sunt uneori geniale, sublime, dar aceste idei trebuie să se realizeze: există destule metode ca ele să se împlinească. Tocmai v-am dat şi eu una, dar vă puteţi concretiza ideile îmbunătăţindu-vă modul de viaţă, învăţând cum să împliniţi mai bine fiecare gest, fiecare faptă ce o faceţi zilnic: cum să mâncaţi, cum să respiraţi, cum să mergeţi, cum să dormiţi, etc... Fiindcă fiecare faptă este legată de viaţa noastră subconştientă, şi dacă ştim cum să o împlinim, ea va putea contribui la materializarea unei idei

divine. De altfel, în cazul somnului, eu am insistat foarte mult asupra importanţei stării în care adormiţi, tocmai pentru faptul că somnul favorizează cristalizarea acestei stări în subconştient. Trebuie deci să adormiţi cu cele mai frumoase gânduri, cu cele mai frumoase dorinţe, căci veţi ajuta astfel la împlinirea lor.

Metodele nu îi lipsesc discipolului care a făcut cu sinceritate o mare lucrare asupra sa însuşi. Adesea v-am tot amintit că tot ceea ce trăim se înregistrează în noi şi totul se petrece ca şi cum am avea o discotecă

interioară. Când anumite persoane au trăit într-un anume loc o mare iubire, şi când revin acolo după ani de zile, ele îşi regăsesc amintirile şi retrăiesc aceleaşi emoţii. Ele au regăsit în acele locuri aceleaşi senzaţii, poate mai puţin intense, dar de aceeaşi natură. Iar când alţii se apropie de anumite locuri sinistre unde au fost tulburaţi, bătuţi sau torturaţi, ei retrăiesc aceleaşi emoţii de temere şi oroare. Acest fapt dovedeşte că toate impresiile se înregistrează în subconştient şi că, într-o bună zi, le putem regăsi.

Dacă vreţi să faceţi acum o mare lucrare asupra voastră înşivă, încercaţi să regăsiţi cele mai fericite momente ale propriei existenţe, retrăindu-le şi identificându-vă din nou cu ele. Aţi trăit desigur momente măreţe când v-aţi simţit duşi dincolo de propria fiinţă de către un suflu de inspiraţie şi de lumină, Trebuie să regăsiţi înregistrarea acestor momente minunate, adică să restabiliţi cu ajutorul gândului aceleaşi condiţii pentru ca aceleaşi efecte să se reproducă în voi. La capătul a câtorva secunde, veţi retrăi aceleaşi emoţii, veţi restabili aproape tot ceea ce aţi trăit şi veţi putea revedea această înregistrare de câte ori veţi dori. Acest lucru este valabil şi pentru viitor, când veţi trăi un moment luminos, divin, gândiţi-vă că el se înscrie în subconştientul vostru unde îl veţi putea regăsi într-o zi, retrăindu-l.

Există deci metode inofensive de lucru cu subconştientul, dar păziţi-vă de psihanaliză; chiar dacă vă simţiţi în interior într-o stare de nelinişte şi de depresie, eu nu vă sfătuiesc să mergeţi la un psihanalist. Poate că anumiţi psihiatri au reuşit să-şi vindece anumiţi pacienţi, dar adesea nici ei nu ştiu de ce şi cum au făcut-o, iar în multe cazuri, dimpotrivă, ei accentuează boala sau depresia. Există alte metode de

vindecare a tulburărilor psihice, în loc să scotocim în subconştient, să agităm tot felul de lucruri ale trecutului şi să îi trezim pe dinozauri.

Totuşi, trebuie să recunoaştem faptul că, deşi este practicată adesea neîndemânatic, psihanaliza ne dă semnalul că a venit vremea ca omul să-şi exploreze regiunile întunecate şi necunoscute ale fiinţei sale. Pentru moment, el a început să o facă şi se aventurează tatonând terenul, fără să cunoască bine organizarea şi structura acestor regiuni, nici modul de organizare şi grupare a materialelor şi elementelor constituente, nici forţele şi entităţile care lucrează aici. Fără să posede aceste cunoştinţe prealabile, mulţi cercetători, mai ales medici, s-au aruncat în domeniul subconştientului fiindcă sunt îndrăzneţi, dar şi pentru că sunt împinşi în această direcţie de forţe determinate: forţele Vărsătorului. Chiar şi cu mijloacele limitate de investigaţie pe care le au, ei descoperă frânturi de adevăr, iar acest fapt constituie o dovadă că a sosit momentul ca să coborâm în interior, pătrunzând şi explorând o altă parte a creaţiei. Subconştientul este o regiune foarte vastă şi periculoasă, comparabilă cu profunzimile oceanului. Dacă vreţi să faceţi scufundări aici, fără echipamentul de protecţie, veţi fi terminaţi, căci în aceste profunzimi trăiesc monştri care vă sfâşie. Ca să cobori la mari adâncimi, în mare sau în ocean, ai nevoie de un echipament special. Şi de altfel, în orice altă activitate ce presupune un anumit grad de risc, trebuie să te antrenezi fizic şi să te protejezi cu un echipament special. Dar când trebuie să coboare în profunzimile propriei lor naturi, oamenii îşi închipuie că este uşor şi că nu există riscuri. Ei bine, tocmai aici se găsesc cele

mai mari riscuri, şi trebuie să fiţi bine echipaţi. Dar cum să o facem?

Nu este uşor. Acest echipament psihic nu îl veţi putea găsi decât în regiunile situate deasupra conştiinţei şi a conştiinţei de sine: în supraconştiinţă; aici trebuie să mergem înainte să ne aruncăm în subconştient. Aceasta vrea să spună că trebuie să obţinem cunoştinţe despre structura acestor regiuni şi natura entităţilor care locuiesc aici, dar să şi dezvoltăm în noi anumite virtuţi: puritatea şi stăpânirea de sine, ca să avem o aură luminoasă ce ne va permite să coborâm fără pericol în adâncuri. Dar foarte mulţi psihanalişti nu cunosc nimic despre aceste regiuni diferite ale subconştientului, din care unele sunt realmente parte a Infernului. Ei nu s-au pregătit, ei nu ştiu că trebuie să ai, asemenea scafandrilor de altădată, o legătură cu suprafaţa, o frânghie pe care prietenii de sus o pot trage în caz de pericol. Ei trăiesc o viaţă obişnuită, fără să se fi purificat sau întărit spiritual, ei coboară în tot felul de râpe şi îi antrenează şi pe alţii.

Bineînţeles, dacă acest lucru vă face plăcere, vă puteţi oricând măsura forţele cu monştrii şi cu spiritele rele, dar trebuie să ştiţi dinainte că, dacă veţi lupta numai cu propriile mijloace, veţi fi distruşi, înghiţiţi, anihilaţi. Trebuie mai întâi să vă legaţi de spiritele superioare din lumea luminii, cerându-le să vă înarmeze, să vă protejeze, şi apoi puteţi pleca la luptă: spiritele inferioare vor fugi, simţind că sunteţi înarmaţi. Iar dacă sunteţi în pericol, entităţile cereşti vă vor ajuta, căci ele sunt la curent cu faptul că omul trebuie să-şi exploreze profunzimile fiinţei sale, într-o anumită etapă a evoluţiei sale. Deci, fiţi atenţi, nu trebuie să

cădeţi pradă acestei mode a psihanalizei, scotocind în mod imprudent în mlaştinile subconştientului.

Cap. 13 - Eul superior

I.

De câte ori în timpul unei călătorii cu trenul, noaptea, când toţi călătorii dormeau, am deschis fereastra şi am privit spre locomotivă unde se găsea mecanicul, spunându-mi: „în vreme ce toată lumea doarme, există un bărbat curajos care veghează în întuneric, cu chipul înnegrit de cărbune şi cu ochii veşnic strălucitori”. Acest lucru mă impresiona mult, faptul că acest sărman om nu avea dreptul la odihnă, fiind responsabil de siguranţa celorlalţi.

Această imagine a trenului vă poate face să înţelegeţi un punct important al vieţii interioare. Există un alt tren în care mecanicul nu poate dormi: suntem noi înşine. Corpul nostru, celulele noastre pot dormi, dar Eul nostru superior nu doarme niciodată. El rămâne treaz, vigilent, continuă să ne conducă, să ne ghideze. Aşa se desfăşoară lucrurile în cazul Iniţiaţilor sau al discipolilor luminaţi. Căci, cei mai mulţi oameni sunt departe de Eul lor superior şi este ca şi cum ar dormi cu toţii: pasagerii şi mecanicul locomotivei.

Trebuie să păstrăm mereu o parte din noi înşine trează. Şi chiar înainte de culcare, seara, trebuie să vă gândiţi să vă încredinţaţi Aceluia care va veghea în interiorul fiinţei voastre în vreme ce voi dormiţi. Iisus a spus: „Vegheaţi şi rugaţi-vă!“ Iar creştinii au crezut că trebuiau să vegheze numai în planul fizic. Atunci, sărmanii, ca să aplice acest precept pe care nu l-au înţeles cum trebuie, ei se trezeau în plină noapte ca să se roage şi să mediteze, se oboseau luptând împotriva

somnului, sfârşind prin distrugerea ritmurilor naturale ale organismului lor. Trebuie să veghem şi să ne rugăm într-un plan mult mai înalt! Nu este esenţial să veghem în planul fizic: trebuie să ştim să transpunem, să transportăm această vigilenţă mult mai sus, lăsând celulele să doarmă, corpul să se odihnească, stând de veghe la un nivel mai înalt, adică asociindu-ne cu acela care veghează mereu, care nu doarme niciodată, căutându-l şi unindu-ne cu el.

Dar unde se află acest neobosit paznic?... între cele două sprâncene, acolo se găseşte lăcaşul său. De aceea el vede tot, el înregistrează tot, el înţelege tot. El este complet nepăsător şi nemişcat. Trebuie să încercăm să ne alăturăm lui.

Da, dacă veţi reuşi să vegheaţi şi să cereţi din acest centru, veţi deschide ochi spirituali cu care veţi explora regiunile invizibile, şi chiar şi atunci când dormiţi, veţi putea intra în contact cu realităţile cele mai încântătoare.

II.

Coborârea Duhului Sfânt este un simbol pe care îl găsim sub diferite forme în toate tradiţiile religioase, dar deseori interpretarea lui este greşit înţeleasă. Nu trebuie să credem că Duhul Sfânt este o entitate stranie, exterioară omului: el este Eul său superior, este tot ceea ce omul posedă mai luminos, mai puternic şi mai divin. Veţi spune: „Din moment ce atâtea persoane au primit Duhul Sfânt, există oare tot atât de multe „duhuri sfinte“ cât şi numărul oamenilor?“ Nu, nu există decât un Duh Sfânt, divin, cosmic şi fiecare Eu superior, în funcţie de natura lui divină, primeşte de la acesta scânteia şi devine la fel ca El. Când un om primeşte Duhul Sfânt, propriul lui

spirit este acela care coboară în el, propriul lui spirit care este Eul său superior ce locuieşte în soare.

Fiinţa umană este legată de Eul său superior care aşteaptă ca să pătrunde în ea şi să-şi ocupe locul, dar deseori drumul este blocat de impurităţile existente în fiinţă. Dacă ea reuşeşte cu adevărat să se purifice, să ajungă într-o zi la adevărata sfinţenie, Duhul Sfânt va coborî în ea şi atunci va putea descoperi lucruri minunate. Dar Duhul Sfânt nu se poate divide: este un Spirit cosmic, este Divinitatea însăşi. Şi Eul nostru superior este de aceaşi natură cu Duhul Sfânt, el este făcut din aceeaşi chintesenţă, din aceeaşi lumină, este o scânteie dintr-un foc, o picătură de apă din ocean.

Luaţi mercur, vărsaţi-l pe o masă şi veţi vedea cum se împrăştie în picături minuscule. Apropiaţi aceste picături: veţi vedea că ele se unesc din nou. Dacă refaceţi experienţa după ce aţi împrăştiat în prealabil nişte praf pe masă, veţi constata că picăturile de mercur nu se mai pot uni. Acelaşi fenomen se produce şi în noi: ceea ce împiedică sufletul universal, sufletul nostru, să fuzioneze cu noi, sunt straturile de impurităţi.

Înţelegeţi acum de ce este atât de necesar să te purifici: pentru ca această fuziune a Eului superior cu eul inferior să se poată realiza. Atât timp cât această fuziune nu are loc, Eul nostru superior rămâne undeva, separat de noi; el are puterile lui, cunoştinţele şi bogăţiile sale, dar pentru noi nu poate face nimic. Este perfect, atot- cunoscător, atotputernic, o parte din Dumnezeu însuşi, dar el nu poate face nimic pentru noi...

Da, cel mai greu de înţeles este faptul că există în noi o fiinţă care vede totul, care poate face totul, dar care indiferent ce facem noi rămâne impasibilă. Ni se

întâmplă, de exemplu, să facem greşeli... Dar din moment ce suntem legaţi de cealată parte a fiinţei noastre, aceea din înalt, de ce oare aceasta ne-a lăsat să comitem greşeli? De ce acceptă situaţiile care ne sunt nefavorabile? Ea ştia că ne vom simţi pierduţi, că vom suferi, că vom regreta, dar nu a intervenit... Şi în realitate, poate chiar ne împinge să facem aceste lucruri! Da, iată un mare mister... Şi acum, în timp ce stăm aici pe cale să ne „prăjim şi să plângem, ea se află în cine ştie ce loc minunat, nu-şi face griji pentru suferinţa noastră. Şi când îi prezentăm frumoasele noastre proiecte, speranţele noastre, de ce nu ne ajută să le îndeplinim? Noi nu suntem separaţi de ea, şi totuşi când suferim rămâne indiferentă, ne lasă la ananghie. Trebuie deci să găsim mijlocul de a-i atrage atenţia...

Eul nostru superior trăieşte dincolo de ceea ce constituie propria noastră fiinţă: corpul fizic, corpul eteric, corpul mental şi chiar dincolo de corpul cauzal, budic şi atmic care, chiar fiind de o extremă subtilitate, sunt totuşi nişte corpuri, deci de esenţă materială. Eul superior nu este un corp; el se manifestă prin intermediul acestor corpuri, dar regiunea lui este aceea pe care cabaliştii o numesc Ain Sof Aur: lumină veşnică.

Totul este posibil pentru Eul nostru superior. Problema este ca el să dorească să acţioneze; dar tragedia constă în faptul că noi nu ştim cum să-i trezim această dorinţă, pentru ca el să-şi dorească ceea ce ne dorim şi noi! Cum să îi captăm bunăvoinţa acestei entităţi care este atât de departe de noi şi din care noi reprezentăm aici doar o mică părticică imperfectă?

Eul nostru terestru este format din „euri“ schimbătoare, instabile şi atât de diferite! Dar pentru

că noi suntem întotdeauna responsabili de toate „eurile“ care fac prostii, tot noi suntem aceia care trebuie să suferim şi să reparăm totul. Adevăratul nostru Eu, cel pe care trebuie să încercăm să-l înţelegem pentru a fuziona cu el, nu comite niciodată crime sau greşeli, el rămâne mereu în înalt, în puritate şi lumină. Nouă ne revine sarcina să lucrăm ca să îl întâlnim, pentru a fuziona cu el. Dar aşteptând, există pe pământ un eu care serveşte drept carte de vizită, dacă putem spune aşa, pentru toate celelalte „euri“ care locuiesc în aceeaşi casă, „euri“ total diferite şi chiar stranii, care nu seamănă deloc între ele: un poet, un avar, un bucătar, un mincinos... Dar noi, ce suntem noi? Nu ştim. Există un eu fictiv care se află în noi, care înglobează totul şi care trebuie succesiv să primească pedepse sau recompense pentru crime sau pentru acţiuni caritabile ale unora sau altora. Unul dintre aceste „euri ‘ mai fură din vecini şi iată că un alt „eu“ soseşte, un „eu“ cinstit care este uimit, indignat: el nu înţelege cum s-au putut întâmpla asemenea lucruri....

Când vom dori cu adevărat să ne cunoaştem, când vom dori să regăsim Eul nostru superior, el este imediat avertizat şi se bucură. În rest, tot ceea ce facem îl lasă indiferent, rece. Faptul că devenim generali, miniştri, împăraţi sau că suntem accidentaţi, sau trăim în mizerie, disperaţi, nu îl interesează. Numai în ziua în care vom dori să îl cunoaştem, el este avizat şi devine atent la noi şi în acea clipă slăbiciunea dispare, întunericul dispare, suferinţele dispar; alte forţe intră în acţiune. Acest fenomen este perfect comparabil cu transformarea omizii. Omida se închide într-o gogoaşă, şi după un anumit timp iese o fiinţă complet diferită, frumoasă, strălucitoare, vioaie... un fluture!

Natura a lăsat peste tot semne ca să-şi instruiască discipolii, să îi facă să înţeleagă transformările pe care aceştia trebuie să le provoace în ei înşişi. Oamenii îşi închipuie că sunt minunaţi. În realitate, ei se aseamănă cu omizile, atât de greoaie şi de urâte, care mănâncă frunzele arborilor şi produc tot felul de pagube. Dar în ziua în care se decid să intre în ei înşişi ca să judece, să mediteze, renunţând la anumite tendinţe inferioare, ei declanşează forţe noi în interior, şi după o vreme apare un fluture uşor, liber, care nu mai distruge frunzele, ci se hrăneşte cu nectarul florilor. Fluturele este un simbol al sufletului eliberat de toate îngrădirile, şi aceasta este adevărata înviere. Nu trebuie să ne închipuim că adevărata înviere, despre care vorbesc Scrierile Sfinte, este aceea a corpului fizic: nu există înviere pentru corpul fizic. Există numai o trezire a unui element spiritual în interiorul fiinţei, un element care zăcea adormit acolo şi care acum este gata să înflorească.

Există câteva metode ca să dezvoltaţi Eul superior: una dintre ele constă în concentrarea asupra propriului ego, a eului uman. Acest eu este limitat, iluzoriu, bineînţeles, dar este totuşi o realitate... Chiar dacă susţineţi că nu există, cel puţin el există ca inexistenţă! Deci, prima metodă constă în a folosi această metodă fragilă, acest ecran al eului, al conştiinţei, care nu se identifică cu fiinţa voastră, dar care este totuşi o părticică din voi, o manifestare îndepărtată a Eului vostru superior. Voi vă agăţaţi de această conştiinţă, o reţineţi rămânând conştienţi şi vă opriţi în această stare câteva minute... păstrându-vă conştiinţa de sine... Atunci, încet-încet, aşa cum conştiinţa voastră este deja legată de infinitul supraconştiinţei voastre

care se află sus, în Eul superior, această atenţie, această concentrare ajunge să atingă Eul superior.

Există şi o a doua metodă: trebuie să folosim imaginaţia, astfel ca însuşirile Eului superior să coboare în eul inferior. Sunteţi acolo şi vă gândiţi la Eul vostru care se află sus, vă imaginaţi că el este pe cale să vă privească, adică voi înşivă vă priviţi din înalt, în condiţiile imperfecte în care vă aflaţi pe pământ. Menţineţi acest gând, făcând să circule curentul între eul vostru din înalt şi eul vostru de jos. În acel moment, restabiliţi legătura, adevărata legătură, fiindcă de aici vă gândiţi că vă aflaţi în înalt, iar din înalt vă simţiţi aici, jos, conştienţi de eul vostru din înalt!

Este foarte dificil de explicat: sunteţi în acelaşi timp doi într-unul. Sunteţi doi pentru că sunteţi şi jos şi în înalt, dar conştiinţa că aveţi această dualitate vă face să fiţi unitari. închideţi ochii, şi rămâneţi cu conştiinţa clară că sunteţi aici, în camera voastră, o fiinţă vie care gândeşte şi care îşi are Eul superior în înalt, care posedă toate puterile şi toate cunoştinţele necesare şi care se reflectă în voi, se recunoaşte când vă străbate fiinţa. Ea se vede şi zâmbeşte, râde... Voi o observaţi de aici, vedeţi cum este; iar ea, la rândul ei, vă observă. În acel moment, cei doi poli inferior şi superior ai fiinţei voastre încep să se apropie şi într-o zi vor fuziona: eul vostru inferior nu va mai exista; el, care nu reprezintă decât o reflectare, va dispare şi veţi avea doar o singura grijă, eul vostru adevărat, Eul superior. Gata cu descurajările, cu slăbiciunile, cu întunericul! Veţi deveni atotcunoscători, nemuritori, nepieritori.

Trebuie să vă imaginaţi nu numai că Eul vostru superior vă priveşte, dar că el are şi conştiinţa de a se privi pe sine prin fiinţa voastră, prin intermediul

creierului vostru, fiind legat de voi. Datorită contactului care se produce în acel moment, supraconştiinţa se trezeşte. Pentru că întreaga noastră fiinţă se reflectă pe ecranul conştiinţei, Eul nostru superior se reflectă şi el pe acest ecran, şi oricât de slab ar face-o, această reflectare ne permite de asemenea să ne legăm de El. Această reflectare este o mică fiinţă plăpândă, dar ea este plămădită din chintesenţa cerească; chiar dacă nu este decât o reflectare, ea este o parte din voi înşivă. O persoană care se priveşte într-o oglindă îşi lasă ca singură urmă fluidele, propriile forţe. Chiar şi umbra care vă urmăreşte pe drum este o realitate. De altfel, există în Africa anumite practici magice în care vrăjitorii se folosesc numai de urmele fluidice lăsate de umbra persoanei pe care doresc să o subjuge. Noi ne închipuim că umbra nu reprezintă nimic. Dacă umbra este o realitate, acest lucru este o consecinţă a fluidelor emanate. De ce anumiţi câini ajung să regăsească diferite persoane, adulmecând numai fluidele lăsate de acestea în urma lor? Dacă presupunem că pe acest ecran al conştiinţei discipolul este capabil să „adulmece” unele Eului său superior, atunci el va ajunge într-o bună zi să se regăsească în înalt: încet-încet, conştiinţa i se va lărgi la dimensiunile întregului univers, iar el se va simţi precum Fiinţa Cosmică, va înota în veşnicie.

Eu vă mai pot recomanda un alt exerciţiu care constă în concentrarea asupra lobului posterior al creierului, lobul occipital. încercaţi preţ de câteva minute... se va petrece ceva în voi, întregul corp va începe să vibreze, vă veţi simţi asemenea unui foc de artificii. Dar nu trebuie să prelungiţi prea mult exerciţiul: de îndată ce veţi simţi această tensiune, ca şi cum aţi fi atins un punct nevralgic, care vă face să

vibraţi întregul corp, opriţi-vă. La primele încercări, trebuie să fiţi prudenţi şi să nu prelungiţi experienţa.

înţelepţii Indiei au dat o formulă ce cuprinde un sens foarte profund. Ei spuneau: „Eu sunt El Ceea ce vrea să spună: „Eu nu exist ca fiinţă

separată, independentă. Eu exist ca o reflectare mulţumită Lui. Iar dacă vreau acum să mă regăsesc, îl voi regăsi pe El, pe Acela care m-a zămislit; eu nu exist, sunt o iluzie, numai El este o realitate”. Dumnezeu s-a proiectat în afară de Sine prin universul pe care l-a creat şi nici o creatură nu există independent de El. A-l găsi pe Dumnezeu sau a te regăsi pe tine însuţi, reprezintă în fond aceeaşi lucrare... o lucrare de mari proporţii. În unele clipe vă simţiţi pătrunşi de o lumină, dintr-odată vă simţiţi proiectaţi în supra- conştiinţă, şi rămâneţi orbiţi de această imensitate, de această frumuseţe... Din nefericire, acest lucru nu durează, vă reîntoarceţi în viaţa zilnică cu aceleaşi griji şi slăbiciuni, din nou vă simţiţi rupţi de Divinitate, de Eul vostru superior, vă simţiţi ca o biată frunză aflată in bătaia vântului... Dar nu rămâneţi în această stare, străduiţi-vă să restabiliţi legătura cu Eul vostru superior. Dacă insistaţi, răbdători şi sinceri, această senzaţie de ruptură va deveni din ce în ce mai rară. Până în ziua când lumina nu vă va mai părăsi, căci aţi reuşit să schimbaţi macazul, fiind definitiv salvaţi.

Acum înţelegeţi mult mai bine sensul învăţăturii înscrise pe frontispiciul templului din Delfi: „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Adevărata cunoaştere iniţiatică este aceea de contopire, de fuzionare prin actul iubirii, aşa cum stă scris în Biblie că „Adam a cunoscut-o pe Eva” sau că „Abraham a cunoscut-o pe Sarah.“ Adevărata cunoaştere înseamnă contopire. Spunând: „Cunoaşte-

te pe tine însuţi", Iniţiaţii vroiau să sugereze că omul trebuie să ajungă să se cunoască pe sine, că el nu este identic cu propria-i imagine. A te cunoaşte, înseamnă a te identifica, a fuziona cu tine însuţi, cu acest Eu superior care se găseşte în înalt, în regiunea spiritului. De aceea el trebuie să lase deoparte tot ce este înveliş, falsă strălucire, iluzie, mergând din ce în ce mai sus până va deveni una cu spiritul său, cu Eul său superior.

Vă repet, sensul Iniţierii este acela de a-l învăţa pe om să se desprindă de natura sa inferioară, ca să vibreze la unison cu spiritul său care este adevăratul său Eu; în acel moment, el va poseda toate calităţile spiritului, puterea, stăpânirea de sine, cunoaşterea spirituală. Fuziunea cu Eul superior este contopirea cu Divinitatea. Da, a te regăsi, a te cunoaşte, înseamnă contopirea cu Divinitatea, căci această scânteie, acest spirit existent în om nu a fost niciodată separat de Dumnezeu. Omul atinge conştiinţa supremă de a trăi şi a respira în Divinitate, pornind pe calea cunoaşterii şi a regăsirii de sine.

CUPRINS